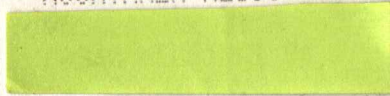

MP 69 ry
Ohrakuja 1 A 6
01370 VANTAA

HUUHTANEN REIJO

251

Pystymettäterveisin, nähdään Talvirallisissa?

Hyvää Joulua Kuusysiläisille.

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:o 6 JOULUKUU 1992

Talviralli

5. — 7.2. -93

Perinteiset rytinät, elikkä ...

- majoitus teltoissa
- lämmintä ruokaa, ja juomaa on
- sauna on lämmin, mutta vesi kylmää!!!
- kilpailuja riittää ...

Saat ajo-ohjeet, maksettuasi

- 90,- mk kerhon postisiirtotilille nro 1427 226
- maksettava pe 15.1. -93 mennessä
- portilla homma maksaa jo 120,- mk

Terveisin ...

Jari Peltonen

Puh. 951 - 32 54 480

mielellään iltaisin klo 20 jälkeen

TERWETULOA!!!

Motoristi

N:o 6, joulukuu 1992. 23 vuosikerta.
Ilmestyy : Helmi-, huhti-, kesä-, elo, loka- ja joulukuussa.
Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.
Jaetaan ilmaiseksi kaikille kerhon jäsenille.

Hallitus

Puheenjohtaja

Antti Kortesus
Insinöörinkatu 74 B 35
33720 TAMPERE
Puh. k. 931 - 174 333
Email kortesus@ruuvi.me.tut.fi

Varapuheenjohtaja

Hannu Hoskari
Vantaanrinne 12 A 26
01730 VANTAA
Puh. k. 90 - 878 6972

Kerhoisäntä

Vesa Vieno
Nikkarintie 4 C
27510 EURA
Puh. k. 938 - 501 90
t. 939 - 354 305
949 - 592 723

Sihteeri

Satu Koskela
Humalistonkatu 15 A 1
00250 HELSINKI
Puh. k. 90 - 492 587

Kassanhoitaja

Matti Korhonen
Kurkimäentie 23 C 14
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 349 9151

Päätoimittaja

Jarkko Järvinen
Pekhusuonkatu 21 B 51
33820 TAMPERE
Puh. k. 931 - 186 812
t. 931 - 462 831

Varajäsenet

Nuorisovastaava

Sanna Antila
Iivantamäenkatu 13
33700 TAMPERE
Puh. k. 931 - 630 596

EAK-vastaava

Toni Korppi
Rautatienkatu 17 A 27
33100 TAMPERE
Email k125366@cc.tut.fi

NMR-vastaava

Bo Nyquist
Kilpolantie 20
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 304 883
949 - 407 606

Aluetoimintavastaava

Jussi Vanha-Aho
Risujoen tie 92
63400 ALAVUS AS.
Puh. k. 965 - 202 81
t. 965 - 201 30

Kerhon postisiirtotili

Numero 1427 226

Tapiolan asioimisto

Nr 29E - 380869

Painopaikka

Tekstitaso oy & Offset
Tampere

Toimihenkilöt

Jäsenkirjuri

Jutta Nyqvist
Ohrakuja 1 A 6
01370 VANTAA
Puh. k. 90 - 873 3891
t. 90 - 358 409

Varastonhoitaja

Jaana Korhonen
Kurkimäentie 23 C 14
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 349 9151

Toimitussihteeri

Riikka Lehto
Insinöörinkatu 88 B 35
33720 TAMPERE
Puh. k. 931 - 175 170

Kerhotavaramyynti

Arto Hallikainen
Wiikintie 8 B 20
02400 KIRKKONUMMI
Puh. k. 90 - 296 3232
t. 90 - 298 6432
Fax

Toimittaja

Piirroksat

Pekka Kukkonen
Tikkakoski

Aineisto seuraavaan lehteen 24.1. -93 mennessä.

Terveisin Jarkko

Hyvää Joulua ...

Lunta tulvillaan on raikas talvisää - ainakin täällä Tampereen korkeudella. Tänä vuonna talvi pääsi ilmeisesti yllättämään monen motoristin. Siltä ainakin on näyttänyt parkkipaikoille lumeen hautautuneita pyöriä katsellessa. Tuskin monellakaan kyseessä on suunniteltu talvisäilytystapa.

Talven yllättäminen esti minultakin yhdeksännnen peräkkäisen Pystymettässä käymiseni - ei ollut nastoja VFR:ään ja rupulikumipyörä on vieläkin rikki. No, eipähän sitten tullut pahennuttua silloin riehunutta flunssaa, sillä järjestäjät olivat viimeinkin onnistuneet hankkimaan ko. tapahtumaan lunta ja pakkasta. Hieman vain harmittaa ne kerrat, kun olen meteorologeja uskoen ajanut nastarenkailla Pystymettään auringon paistaessa ja lumisade onkin tullut vasta seuraavana maanantaina.

Edellisessä lehdessä valittelin lamaa ja kerhon tämän hetkisen talouden tiukkuutta. Enkä todellakaan tarkoittanut, että edellinen puheenjohtaja tai vanha hallitus olisivat

eläneet tuhlailevasti. Kyse on paremminkin siitä, että nyt pitää sopeutua pienempiin tuloihin tai löytää uusia tulonlähteitä.

Tämän numeron mielipidesivulta löytyykin heti yksi kannanotto raha-asioiden hoitoon. Hyvä juttu, koska keskustelua tästä asiasta halusinkin. Erilaisiin kyselyihin ja mielipidetiedusteluihin on kerhossamme aina suhtauduttu myönteisesti, koska niistä saatava hyöty on molemminpuoleinen. Kyselyillä on saatu tietoa jäsenistöstä ja sen mielipiteistä. Samalla kerhonne jäsenet ovat saaneet hyödyllisiä aiheita opinnäytteisiinsä. Hyviin tapoihin on kuitenkin aina kuulunut kyselyn tulosten julkaiseminen kerholle ja siten myös tämän lehden sivuilla, kuten mm. Rytkösen Kaija teki 20-vuotisjuhliemme aikoihin. Nyt tämä hyvä tapa on päässyt ilmeisesti unohtumaan...

Rauhallista Joulua ja Vauhdikasta Uutta Vuotta, Talvirallissa tavataan

Antti

Ja Onnellista Uutta Vuotta

Pystymettä ja lumi tuli, joten meikäläisen ajokausi loppui harmittavasti sunnuntaihin 18.10, jolloin olin Lissun kanssa palaamasta häistä Orivedeltä Tampereelle, keskellä sankkaa lumisadetta, kaksipäällä, kesärenkain ja Bemulla. Paikkapaikon tiessä oli "sulana" yhden renkaan levyinen ura, jonka pohjalla oli jo vähän satanut lunta. Keskinopeus tällä noin 60 km matkalla oli noin 50 - 60 km/h. Jaa, enpä muista koska olisin enemmän jännittänyt ja pelännyt henkemme edestä kuin tällä reissulla. On tämäkin yhdenlainen hullu harrastus, kun ihan väkisin täytyy uhmata kohtaloaan.

No, siis tälläkään kerralla ei Pystymettään päästy, viime vuonnahan onnistuin onnistuneesti ensi kertaa omasta syystäni kaatamaan pyöräni (järki hoi!) ja tämänvuotisen Pystymettä -reissun esti aikainen talven tulo. Eipä tänä talvena tarvi korjata pyöräänsä, ihmeellistä.

Mitä, eikö ole muka mitään tekemistä Joulun jälkeen. Se nyt on ihan väärä luulo. Ensimmäiseksi voisit käydä vaikka **MP93 -näyttelyssä** Messukeskuksessa 15. - 17.1.-

93, jossa kerholla on taas oma osasto ja Arto myy "halvalla" kaikille laadukkaita kerhotootteita. Toiseksi voisit käydä vaikka **Talvirallissa** 5. - 7.2.-93, jonka Jaro järjestää jossain Haminan ja Lapjärven välillä. Sinne siis ne kaikki, joilla on jonkinlainen kaksipyöräinen talviajoneuvo käytössään. Ei kannata yhtään ujustella hullua harrastustaan, sillä paikanpäällä ja matkan varrella näet varmasti toistasataa yhtä "tervejärkistä" motoristikaveriasi, jolle Talviralli on talvi-seikkailu vailla vertaa.

Mitä tapahtuu maaliskuulla, jaa, sen kun tietäs, mutta voihan sitä käydä laittamassa pyöräänsä autotallissa ja unohtua vaikka pari tunniksi istumaan pyörän satulaan ja haaveilemaan keväästä.

Motoristi -lehden toimitus kiittää kaikkia niitä, jotka ovat nähneet vaivaa kirjoittamalla ja kuvittamalla tai muuten vaan auttaneet lehteämme, sekä toivottaa Hauskaa Joulua, Onnellista Uutta Vuotta ja Aikaista Kevättä.

Jarkko

TULE VIETTÄMÄÄN HAUSKA LASKIAISVIIKONLOPPU MUKAVIEN MOTORISTIEN SEURASSA !!

Aika	20. - 21.2.1993 (laskiainen)
Paikka	Hyvinkää, Sveitsin Maja, Sveitsin kansanpuisto, 05900 HYVINKÄÄ
Ohjelma: la 20.2.	* saapuminen aamupäivällä + huoneiden jako * pulkkamäki ja/tai laskettelua tai ulkoilua oman maun mukaan * herkullinen lounas noutopöydästä * pulkkamäki tai tutustuminen nähtävyyksiin * sauna * yhteinen illanvietto aidossa motoristihengessä (A-oikeudet on)
su 21.2.	* aamiainen * pulkkamäki tai muuta ulkoilua
Hinta	* n. 160 - 200 mk (sis. la lounas noutopöydästä, sauna, majoitus, su.aamiainen)
Ilmoittautuminen (lisäinfo)	* tammikuun 1993 loppuun mennessä HeMMot/Satu puh. (90) 492 587. Ilmoittautumalla ajoissa varmistat mukaan pääsyn !!!
Muuta	Varusteet: pulkka tai vastaava, lämmin vaatetus, pyyhe JA ILOINEN MIELI. TERVETULOA !!

Tromsøen silta Kvaløystä nähtynä.

70 tuntia

Elettiin elokuun lopun päiviä. Koulut olivat jo alkaneet. Kesä miltei eletty. Minulla oli vuorossa muutaman päivän vapaajakso työstäni. Jonkinlainen suunnitelma oli mielessä kytynyt jo viime kesästä asti. Eli siitä asti kun olin kotiutunut edelliseltä pohjoiseen suuntautuneelta reissulta. Sitä jää aina ajamatta joitakin, kartalta katsoen, mielenkiintoisia teitä. Silloin aina päättää, että ensi vuonna sitten tulen taas tänne.

Olin laatinut suunnitelmia ajoajasta sel-laiseksi, ettei joutoaikaa paljon jäisi. Eihän matkalla myöskään olisi mukana "jarruja".

Pyörä oli pakattu sunnuntaina valmiiksi. Herätys maanantaina 3.30. Vilkaistu säätilaan ja lämpömittariin, puoliksi valmistettu aamupala suihin. Ajovehkeet päälle, pyörä

ulos tallista ja tielle. Vaatevarustus oli miltei sama, kuin joskus talviajossa. Matka kulki pimeydessä ohi Kouvolan kohti Jyväskylää.

Matkalla alkoi päivä valkenemaan ja samalla muodostui sumua paikka paikoin, joka entisestään lisäsi viileyttä. Jossain paikassa Vaajakosken - Jyväskylän paikkeilla joku lämpömittari näytti vain +4 astetta. Jyväskylän jälkeen alkoi bensavalon vilkkumaan ja muutenkin alkoi kahvihammasta kolottamaan. Kaaroin Lintulahden Essolle aamukahville. Televisiosta tuli "Huomenta Suomi" -lähetys. Siinä kerrottiin Floridaa uhkaavasta tornadosta. Onneksi ei meillä täällä ole tuollaisia luonnonmullistuksia. Selailtuani päivän lehtiä jonkin aikaa, jatkoin matkaani.

Kvalsund-tunneli, joka alittaa vasemmalla näkyvän salmen.

Päivä paistoi kirkkaana. Viitasaaren jälkeen käännyin pois nelostieltä kohti Kannusta. En ollut vielä koskaan ajanut sitä tietä. Joten se oli hyvä syy lähteä vähän kiertelemään. Oulaisissa lämpötila oli jo hiostava. Joten vaatetusta oli vähennettävä.

Keminmaan Essolla vanhahko mies tuli ihmettelemään, että miten se tuo moottori oikein on tuossa pyörässä! - Ahaa, se on niinkuin makaava, joo, joo.

Ilma oli muuttunut vähän pilviseksi, mutta pilvet eivät oikein näyttäneet sadepilviltä. Oli hyvä ajoilma. Matka taittui nopeasti ja mieli oli virkeänä. Kolarin keskustassa suoritin ruokaostokset ennen kauppojen sulkeutumista. Ajattelin ajella vielä jonkin aikaa, ennenkuin alan etsiä yöpymispaikkaa.

Elokuun lopulla ei ollut enää paljon turisteja liikkeellä. Tiet olivat melko tyhjiä. Joku-

nen poro juoksenteli tiellä. Suljettuja leirintäalueita.

Palojoensuussa poikkesin katsomaan Jokiharjun leirintäaluetta. Hiljaiselta näytti. Astelin vastaanottoon, ovi oli ainakin auki. Kysyin pientä mökkiä. Nainen ehdotti isoa mökkiä, joka olisi valmiiksi lämmin ja jossa olisi juokseva vesi, takka ym. yleistä meikkäläisen senhetkisiin vaatimuksiini nähden. Hintaa oli edullinen. Majoituin siis isoon kelohonkatupaan, jossa oli 5 makuusijaa. Oli hyvää tilaa levitellä varusteet.

Suihkussa käynnin jälkeen, valmistin päivällisen. Pippuripihviä ja leipää. Jälkiruuksi kahvit. Lähdin vielä ulos katsomaan paikkaa tarkemmin ennenkuin pimeys peittäisi tienoon. Alueella ei muita yöpyjiä näkynyt. Aikani käveltyäni jokitörmällä painuin takaisin mökkiin. Katselin vähän karttaa ja

mietin miten kauas huomenna mahtaisi ehtiä. Sammutin valot ja kävin nukkumaan. Kello vasta 21!

Toinen päivä

Aamulla heräsin vähää vaille 5. Ulkona oli vielä hienoinen hämärä. Ensimmäiseksi vilkaisu ulos säätilaan. Samanlaiselta näytti kuin illallakin. Taivas oli pilvien peitossa, mutta ihan kuiva maa. Aamukahvin keittoon ja siinä samassa tavaroiden pakkausta. Kuuden aikaan olin valmiina lähtemään kohti Kilpisjärveä. Ensimmäinen haittaava tiettyöpatkä sattui eteen. Kilometritolkulla sepeleä, jossa pyörä kulki kuin laakereilla. Taisteltuani useita kilometrejä yhtäkkiä nenäni tavoitti pien tuoksua. Seuraavan kaarteiden takana olivatkin päällystyskoneet työssä. Sen jälkeen tie oli hyvää ja ennenkaikkea tasaista.

Yhdeksän aikaan tankkasin Kilpisjärvelä. Ihailin Saanan komeaa pahtaa. Muistelin, että kahdesti olemme perheen kanssa yrittäneet käydä Saanan huipulla. Kahdesti olemme kääntyneet takaisin ilman, että olisimme käyneet huipulla. Molemmilla kerroilla pilvet ovat sumentaneet näkökentämme. Niin, että näkyvyys on ollut vain muutamia metrejä. Enpä edes yrittäisi tällä kertaa. Oli toisia suunnitelmia.

Matka Norjan puolelle alkoi hyvissä merkeissä. Sillä ilma näytti selkenemisen merkkejä. Tie muuttuu tosi makeaksi heti Norjan puolella. On mutkaa ja mäkeä ja 80:n nopeusrajoitus. Paljon on myös 60:n rajoitusta matkalla Tromsöön. Kilometrit tuntuvat menevän hitaasti. Mutta sittenpäähän on aikaa vilkuilla ympärilleenkin.

Vihdoin viimein edessä hahmottuu korkea silta, joka johtaa Tromsöön. Pieni vilkaisu kaupunkikarttaan Info -pisteessä. Ajo kaupunkiin sen korkean sillan ylitse. Pyörä-

parkkiin ja kolikoita etsimään parkkilippuun. Kadulla kuului saksankieltä ja jotain eteläeurooppalaista kieltä äänekkäimmin. Aikamoista vilinää yht'äkkiä Suomen Lapin rauhallisuudesta poiketen. Ihan kuin olisi paras turistisesonki meneillään. Kirjoittelin kortit lapsilleni. Tein vähän ruokaostoksia, kupponen kahvia ja sitten tuntui, että olisi päästävä pois täältä kaupungista tien päälle. Tarkoitukseni oli ajaa kaupungin länsirannalla olevalle sillalle. Mutta tietä ei meinannut millään osua kohdalle. Löytyihän se viimein. Katutyöt vähän sekoittivat suunnat risteyksissä. Tavoitteenani oli käydä ajamassa vedenalainen tunneli noin 25 km pohjoiseen Tromsööstä.

Tunnelin suuaukko tupsahti yllättäen eteen mustana reikänä. Tien varressa oli myös pieni pömpeli, jossa rahastettiin kulijat. Tie laskeutui melko jyrkästi samalla kaartuen. Alimmillaan tie oli 56 m merenpinnan alapuolella. Pituutta tällä tunnelilla oli 1650 m. Se johtaa Kvaløyasta Ringvasöyaan alittaen saarten välisen salmen. Päästyäni tunnelin toiselle puolelle kurvasin tienvarren mäntäikölle ja nautin kevyen lounaan. Syöden norjalaisia nakkeja ja suomalaisia leipää. Ilma oli tosi upea. Aikaa vierähti ainakin tunti. Silmäluomet meinasivat lupsahdella kiinni siinä auringon lämmössä köllötellessäni mäntäiköllä. Ajattelin, että tämä ei tiedä hyvää loppupäivälle.

Kokoilin tavarat ja vaatteet mäntäiltä. Käänsin pyörän keulan takaisinpäin kohti tunnelia. Paluumatkalla en enää kääntynyt Tromsöön sillalle, vaan jatkoin Kvaløyan rantaa johdattelua tietä. Saavuini pieneen lauttasatamaan, josta oli noin 10 minuutin matka Vikran nimiseen kylään lautalla. Vikranista lähti kapea tie kohti Storsteinnesiä. Tiellä ei mahtunut ohittamaan edes henkilöautoa. Onneksi autoilijat olivat huomauttaavia ja antoivat tietä ajamalla sivuun hiekalle ja hiljentämällä vauhtiaan.

"Namukkan" näköistä maisematietä Fausken eteläpuolelta Saltdalsvuonon rannalla.

Storsteinnesistä alkoi E6 -tie, joka vei kohti Narvikia. Parkkeerasin pyörän samalle alueelle, jossa olimme seisottaneet autoakin joskus menneinä vuosina. Tein joitakin ruokaostoksia. Päiväkin oli jo kääntymässä iltaan.

En noista kaupungeista niin välitä, joten lähdin taas tielle. Tie Narvikista etelään on mukavaa ajettavaa. Tosin aika hidasta. Lähestyin Skarbertiä, josta on noin 25 minuutin lauttamatka yli Tysvuonon.

Tullessani lauttasatamaan oli lautta juuri lähtenyt. Kaksi simpsakan näköistä tyttöä käveli tiellä vastaan ja vilkutteli minulle. Pysäytin odotuskaistalle, espanjalaisen linja-auton viereen. Odottelua. Välipalan syöntiä. Lautta saapui nimen takaa, kiinnittyi ajoluiskaan ja laski kulkijat pois. Laitoin kypärän päähäni ja valmistauduin ajamaan lautalle. Vaan meininki lautalla oli sen nä-

köistä, että ei ne heti taida lähteäkkään takaisinpäin. Ja ympärilleni katsoessani huomasin, että olen ainoa hätäinen kulkija. Muut eivät tehneet elettäkään lähteäkseen matkaan.

Riisuin kypärän ja menin lähemmin tutkimaan aikatauluja. Lautta lähtisi vasta reilun puolen tunnin kuluttua. Astelin pyörälle ja huomasin ne samat tyttöset, jotka vilkuttivat minulle kun tulin. He kävelivät ikäänkuin minua kohti. Minulla Hangonkeksimäinen ilme. Vaan eipä nuo simpsakkaan näköiset tyttöset enää katsoneet minuun päin. Kun siinä seisoin pyöräni vieressä, ilman kypärää, harmaantuvat hiuskiehkurat tuulessa harottaen. Simpsakkaat tyttöset kävelivät ohitseni espanjalaiseen bussiin. Ja tunsin, että minua oikeastaan taisi vähän väsyttää.

Lähtihän se lautta ajallaan. Kahviossa

Näkymiä E6-tieltä Narvikin eteläpuolella.

eräs vanha mies alkoi jutustella kanssani. Samanlaisella huonohkolla englannilla, kuin mitä itse osaan. Sanoi käyneensä vuosia sitten Helsingissä ja Kotkassa. Miehellä oli käsi mahtavan paksussa paketissa. En ymmärtänyt missä härvelissä hän oli sen satuttanut. Lauttamatka meni nopeasti ja niin oli lähdeävä tien päälle. Olisi alettava katselemaan yöpymispaikkoja.

Muutama valokuvattava paikka oli ikuis-tettava filmille. Täälläkin oli jo suljettuja leirintäalueita. Löysin kuitenkin yhden alueen, jossa oli pieni huone vapaana.

Huone oli aika pieni verrattuna edellisyön tupaan. Kun vehkeet ja vaatteet levitteli ympäri huonetta oli se ihan täynnä. Suihkua ei paikasta löytynyt.

Iltapalan syötyäni oli ulkona jo pimeää. Lämmin päivä oli vienyt mehuja pois ja niinpä vetäydyin pussiini.

Kolmas päivä

Aamulla heräsin vähän jälkeen kuuden. Uni oli ollut syvää ja rauhaisaa. Olin unohtanut simpsakat tyttöset. Alueella oli vielä hiljaista. Kasasin tavarani ja itseni. Lasketelin pyöräni ohimenevälle tielle, jossa vasta käynnistin sen. Liikenne oli hiljaista. Bensavalo oli palanut jo pitemmän aikaa. Tarkemmin ajateltuani sehän taisi palaa jo eilisiltanakin.

Useiden tunneleiden ja upeiden tieosuuk-sien jälkeen saavuin taas tiemaksupisteseen. Maksoin maksun ja tiedustelin lähintä bensiniasemaa. Noin 5 km päässä olisi kauppa joka myy bensaa. Se aukeaisi vasta 1½ tunnin kuluttua. Seuraava asema olisi Fauskessa, noin 40 km päässä. Kiittelin tiedoista ja lähdin ajamaan hiljalleen säästöliekillä.

Sadepilvet roikkuivat jo matalalla matkalla Ruotsin rajalle.

Pysähdyin kaupan pihalla ja tirkistelin tankkiin. Näkyi siellä vähän läikkyvän pohjalla. Niinpä matkaan vaan. Mietin jo eri mahdollisuuksia, miten toimin jos kone sammahtaa polttoaineen puutteeseen.

Ei onneksi tarvinnut toteuttaa niitä ajatuksia. Sillä olin Shellin huoltoasemalla Fauskessa. Ei siellä tankissa kyllä bensiiniä paljon näkynyt, kun sinne tiirailin aloittaessani tankkausta. 20,7 litraa meni 21 litran tankkiin. On se vaan helpottava tunne kun taas sai tankin täyteen bensiiniä. Nyt voisi taas päästellä menemään vapautuneesti.

En ehtinyt ajaa kymmentäkään kilometriä Fauskesta, kun oli jo pysähdyttävä kuvaamaan ja ihailemaan vuonon rannalla kulkevaa tietä. Muutaman kymmenen kilometrin ajon jälkeen eteeni putkahti tienviitta, jossa luki Sverige Arvidsjaur 248. Siihen suuntaan seuraavaksi. Tie alkoi nousta tosi

jyrkästi välittömästi. Ylempänä tunturin laella pilvet näyttivät sadepilviltä. Ja sitähän ne olivatkin, koska kohta alkoi tuulisuojaassa näkyä vesipisarointa. Norjan ja Ruotsin rajamailla tie kulki melko karuissa maisemissa. Siellä puhalsi myös jäätävä tuuli. Ilma muuttui laakista, kun olin ylittänyt tien korkeimmat kohdat ja tavallaan Kölivuoriston. Sade alkoi olla yhtenäisempää ja ilma viileää. Sitten alkoivat vielä tietyöt. Oli muutaman kilometrin hiekkasuoksia noin 50 km matkalla. Ja rapa roiskui. Sillä osuudella näin ketun aivan tienvarressa haistelemassa jotain paperia. Siitä selviydyttyäni isokokoinen hirvi ampaisi metsään tienpientareelta. Joten valppaus kasvoi välittömästi, koska aiemmin tie oli ollut tyhjä muista liikkujista. Ja vettä satoi. Arvidsjaurissa tankkasin ja join vähän limua. Taashan sitä voisi ajella pitkän patkän tietä. Kohti Suomen rajaa.

Haaparannassa vielä vähän tihkutti vettä, mutta Suomen puolella loppui kokonaan satamasta.

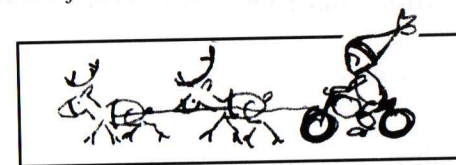
Piipahdin Gold Housessa vähän rapaisen näköisenä ja yritin soittaa kotiin. Ei kotona vastattu. Ajoin taas Keminmaan Essolle. Söin, join kahvia. Olihan päivä mennyt syömättä, Ruotsin läpiajossa. Eräs mies tuli siihen ja sanoi, että Kokkolassa ainakin tuli vettä kuin saavista kaataen. Tarkistelin säätietoja tiepalveluruudulta Oulussa, Jyväskylässä ja Kouvolassa ainakin poutaa vielä iltopäivällä. Soitin kotiin.

Tuli vietettyä kunnan tauko. Kaivoin laukusta kuivat sormikkaat ja lähdin lasketelemaan kohti Oulua. Mutta jo muutaman kymmenen kilometrin jälkeen oli taas kaivettava sadekäsineet esille. Onneksi se oli vain kuuro. Mutta tie oli vielä pitkään märkänä. Vasta vähän ennen Jyväskylää tuli seuraava sadekuuro. Ja sitä vedentuloa tuntui jatkuvan enemmän kuin yhteen kuuropilveen vettä sopii. Rekkoja tuli vastaan miltei jonossa alkuyön tunteina. Ne loivat valoillaan sellaisen kirkkauden määrässä kelissä, että siitä toipuminen vei silmiltä luvattoman paljon aikaa. Näkyväisyys oli muutenkin huono. Nopeus oli jotain 30 - 50 välillä.

Vaajakoskelta Heinolaan johtavalla tiellä oli suoritettu päällysteen jyrshintää, joka oli vienynt mennessään kaikki maalaukset tiestä. Muutama vuosi sitten samaisella tiellä oli suoritettu päällystystöitä ja silloinkaan ei tietenkään mitään maalauksia ollut näkyvillä. Kun silloin yritin ajaa mahdollisimman keskellä tietä niin eikös yht'äkkiä ollutkin päällysteestä toinen puoli laskematta. Pyörä heittelehti silloin ilkeästi. Pysyin kuitenkin pystyssä. Tällaisten muistojen siivittämänä matka jatkui matelemalla. Ja taas yht'äkkiä sade lakkasi ja tie oli kuiva. Käännyin Leivonmäen Teboilille puhdistamaan visiiriä ja vaihtamaan kuivaa käsinettä. Huoltoasema oli suljettu, mutta pihassa ja mittarikentällä oli vähän valoa, että ei tarvinnut ihan pimeässä huoltaa varusteita.

Vielä yksi sadekuuro osui kohdalleni Kouvolan paikkeilla. Kotona olin yöllä kello 2. Siinä vaatteita riisuessani paljastui vähän märkiä vaatteita. Hartianseltu oli märkänä kauluksesta valuneesta vedestä ja samoin vähän takapuoli. Mutta nythän olin jo kotona ja lämpöisessä. Suihkun jälkeen peiton alle vaimon viereen. Siinä unten rajamailla muistitin nähneeni joitakin simpakkaan näköisiä tyttöjä.

Ari Mänttari

Moto-osat kerhoetu

**moto
osat**

Käytetyt varaosat erikoishintaan jäsenkortin esittämällä.
Nyt myös katteiden korjaukset ja maalaukset
Sammonkatu 64
33540 TAMPERE
Puh. (931) 557 444

HeMMojen toimintakalenteri:

Joulukuussa ei kerhoiltaa!

25.1.-93

Vuoden ensimmäinen tapahtuma on kerhoilta Kontion merkeissä

20.-21.2.-93

Hyvinkäällä on tuttu laskiasrieha

22.2.-93

Metzeler -esittely

29.3.-93

Syytä ottaa lompsat mukaan, Artolla on varmaan Super-Tarjouksia, kertoillessaan kerho-kräässä-bisneksensä

26.4.-93

Huhtikuun ohjelmaan kuuluu Excursio Koffille, jonka päivämäärä on avoin

31.5.-93

Vuorossa Kontio-paltsu

Paikkana on edelleen MP-koulu, tai Liikennetoimintakeskus, miten vaan. Osoite Paavo Nurmen kuja 1. Klo 18.00 ➡

Laita päivämäärät ylös, niin ei jää hauskimmat kokematta unohduksen takia.

Järjestymieskurssi, verenluovutus sun muuta sellaista on myös tulossa, lisää kuulet paikanpäällä.

Ken tästä käy ...

Ruskträffen -92, Eskilstuna, Sverige

Vuosi sitten piti 10 -vuotisjuhlakokouksen olla viimeinen "ruski", jonka järjestäjät järjestävät. Mutta suotuisat ilmat, laajentunut kävijämäärä saikin järjestelyistä vastaavat henkilöt toisiin mietteisiin ja niin-pä keväällä, kun SMC:n kokoumiskalenteri ilmestyi taas, oli lokakuulle merkitty Ruskträffen -92.

Ja sehän tiesi jo varhain keväällä kyselyjä tutuilta, josko lähdettäisiin taas syksyllä Ruotsiin. MMP ry palkitsi järjestelytehtävissä olleita jäseniä ilmaisella "Ruski" -matkalla, johon kuului laivaliput + hyttipaikat sekä ilmoittautumismaksu perillä. Siis toimivan kerhon huomionosoitus toimivia jäseniä

kohtaan. Ole jäsen - auta Rottarallissa - mene Ruskiin (tai risteilylle) ja kaikkiaan lähes parikymmentä motoristia kansoitti torstai-iltana Cincerella -laivan. Jos vuosi sitten oli melkoinen sumu, kun matkaan lähdettiin, niin nyt oli vastavuoroisesti oikein kaunis syysää, vaikkakin oli jo kylmän koleaa.

Saunaan - syömään - yökerhoon - nukkumaan ja aamulla kerran vielä syömään ja pakollisiin shóp-touhuihin ja sitten taas hikiänsä pakkaamaan ostoksia pyörään. Ainahan sitä on mukavaa matkustaa ja varsinkin kun omaa lompakkoa suuremman matkustusvietin. Tapahtumaahan piisaa varmasti koko laivamatkan ajan, mutta huomattavasti

Syksyinen nuotiohetki kansainvälisessä seurassa.

mukavampi on lähteä ajamaan heti aamulla. Pakollisen hauskan puolituntisen jälkeen, yllätyksellisesti, koko ryhmä olikin selviytynyt tulliselvityksestä kasaan ja matka saattoi alkaa.

Södertäljeen

Hauskaa ja koomista on se, etteivät E3, E4, 20 -tienvarsiasukkaat ilmeisesti vaihda verhojaan koskaan. Mielenkiintoisen ja vaativan tien kyseessä ollessa ei moiseen asiaan riittäisi huomiota, mutta tylsä tie on tylsää. Tällä kertaa matkustaminen sujui ilman kommelluksia ja nyt ryhmästä puuttuikin Pohjoismaiden suunnistusestari, lieneekö sairastunut, eli miehemme rannikolta läheltä poria (huom! Pori vst. Rauma), Uhrmaakari, joka kuulemma viikonloppuisin on toiminut tieoppaana lentokentälle liki Arlan-

daa ja korvauksetta.

Tutulla bensa-asemalla pysähdyttiin ja haettiin pakollinen Fanta -tölkki ja toiset tankkasivat. Aurinko paistoi ja kaunis syksyinen sää hemmotteli meitä, lämpötila oli +14 C, eikä tuulikaan pahemmin aiheuttanut vaikeuksia kun kuormakamelimme eteni pitkin ruotsalaista maalaismaisemaa. Kamina keikkui iloisesti Teden Kawan perässä ja Seppo ajoi reilusti yli mittarinopeuden letkan kärjessä.

Välkommen till tänne

Saamatta ainoatakaan sakkoo ryhmämme saapui perille, jossa muut samaan kastiin kuuluvat seuralaisemme jo odottelivatkin. Olipa yksi nuija lähtenyt rohkeasti kokkareisiin ja tulla tömäyttännyt autolla paikalle. Se on iso apu näissä kuljetuskysymyksissä, siis

tuo auto. Voi rahdata vaikka kaminallisen puita ja olutta kuten kuuluu, teltan, makuupussin, keittimen, huovan, lisää puita ja jos on riittävän tilava auto, niin voi ottaa mukaan vaikka Eskon.

Leppoisasti herjojen lennellessä sinne tänne, ryhmä tarttui itseään kiinni ja kaivoi puukoti esiin sekä ryhtyi puukotushommiin. Urakkapuukolla eli vesurilla karsittiin ensin muutama sopiva kepakko, joista saataisiin sopivat telttakepit ja sitten vaan kirveen kanssa närheämään keskisalkoa poikki.

Aluksi olimme varmoja, että joku paikallinen daami, ehkä Staffan, olisi kähveltänyt jemma -nimisessä piilossa olleet kepit ja salon. Salo muisti kuitenkin, että viimevuotisessa viimeisessä kokkareessa viimeksi olisi nuotiossa poltettu nuo kepit, joten huikka murheeseen ja toinen palaneille kepeille. Kun sopivan kokoinen kepitys oli saatu vuoltua, niin alkoi teltan pystytys. Teltta saatiin pystyyn ja vaan kodiksi. Nuotiopuut piti kanssa hakea ensimmäisenä paikalle. Huvittavinta koko asiassa oli paikallisen paroonin metsään jättämät "puutarhakaluston" materiaalit. Piti tulla entisten alkoholistien hoitokeskukseen istuimet ja pöytä, heh, heh, tuli nykyisten, makkaranuotiopohja. Että sillälailla ja tack så mycket.

Ilta - yö

Paikallisten vieraiden kanssa turistessa menikin sitten ilta mukavasti ja suurella taidolla viritetty nuotiokatos keräsikin yön tunteina kaikenkarvaisia motoristeja ja motoristeja kunnioittavia tyyppisiä tulille lämmittämään. Lämmin päivä alkoi taipua kylmeneväksi aamuksi. Uni tuli ja maittoi mukavasti. Yöllä sitten lämpömittari alkoi painumaan lähelle nolaa ja huura peitti pyörän satulan. Autolla ja pyörillä tuodut puut kuluivat kaminassa, joku muisti tar-

peen muukaan laittaa puita kaminaan. Lämpimässä hiljaisessa teltassa oli mukava nukkua.

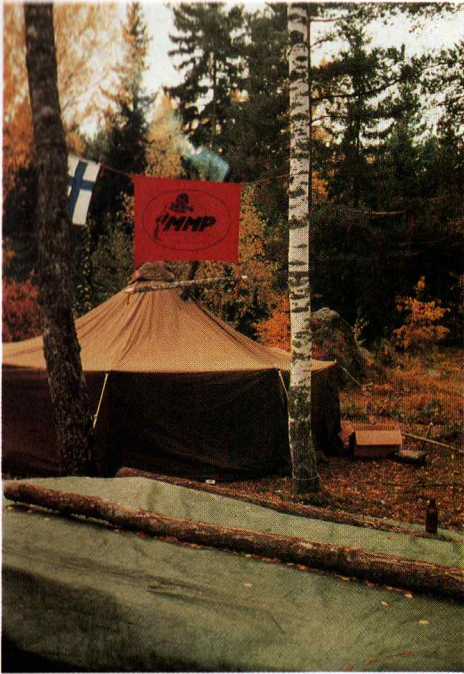
Kunnes tapahtui jotakin käsittämätöntä, varhaisesta nukkumaanmenoajasta johtuvista syistä heräsi "kipinämiikko" koko yöksi. Kaikki oli liiankin hyvin, ilo oli ennenaikainen. Hertzin tarkkuudella tapahtuvaa työtä ei ollut ilo seurata. Kuinka 6 -tuuman kanki uppoaa 4 -tuuman läpeen, päin perselettä. Iloinen kipinämiikkomme oli diplomityönsä vaativammassa kohdassa. Hakkasi metrisellä halolla 6 -tuumaiseen kalikkaan vauhtia seurauksella, että tämä uusi käsin kolisteltava herätyskello herätti koko telttakunnan. Onneksi, muutoin olisimme jääneet paljosta vaille. Eipä mahtunut kaminan täyttöluukku isompi puu kaminaan, ei edes voimalla ja halolla, vaikka yritti halulla.

Aamu

Aamulla herätessämme kylmään aamuun, tarkastimme puu- ja kaminatilanteen. Ylpeänä saatoimme todeta "kipinämiikkomme" selviytyneen diplomityöstään kiittävästi läpi - kukaan ei ollut varastanut kaminaa, eikä kukaan yllättänyt kipinävahtiakaan laittamalla kaminaan puita. Tallessa oli sekä puut, että kamina. Varhaisempaan aamupalaan kuului kunnan röhönaurut. "Tämä muistetaan", sanoi "kipinämiikko" ja kyllähän me muistetaan. Kiittämättömät sielut, kun toinen hyvää hyvyttään tahtoo välttää turhia kolinoita.

Makkaranuotiossa paloi edelleen entisen pöydän aineet ja lämmössä oli mukava istuskella. Aamupalan sai ilmoituskaavakkeen lipulla ja pikkuhiljaa aamuun heräsivät muutkin. Norjalaiset, ruotsalaiset ja suomalaiset, lienikö joku niksmannikin

Päivän ohjelmassa oli kiertoaajelu ympäristössä ja käynti paikallisessa ruokakaupas-

Hyvä MMP, hyvä Suomi.

sa. REA -alennuksella homeiset leivät, osta paljon - , poltat enemmän. Kaikennäköisiä koptereita ja viritelmiä sitä liikkuu Ruotsisakin. Päivän kilpailuohjelmassa ollut ammunta meni tällä kertaa viallisten aseiden takia täysin "pipariksi", aseista ei pystynyt sanomaan mihin ne kohdistuivat. Illalla alkanut "pimeäsuunnistus" ei oikein tällä kertaa saanut suosioita, vaan yksi toisensa perästä luisti tarjotusta reitinkierrosta.

Vaan istuipa nuotiolla mies, elämän vonkamies ja pohti syntyjä syviä. Istuu pojat tulilla mukit kohotettuna huulilla, on allansa kenttätuoli ja poissa on murhe ja huoli. Säkeistöjä kertailtiin ja muisteltiin "16 aamua", sekä muita kronikoita, joita reissuista on rakennettu. Mietittiin uusia ja nautittiin "täysin siemauksin", kuten joku osuvasti totesi. Jos olet kyytiläinen pyörässä tai matkamies auton, pystyt nauttimaan täysin sie-

mauksin myös aamun kauneudesta. Poissa oli kuskin tuoli ja ajamisen huoli. Ja niinhän siinä taas kävi, kun sunnuntaina kello ehti aamukymmeneen, niin palkintojenjakopalkalta kului jo tuttu huuto. "Hej, hej, pojjaat tulkkaa hakeman palkinto". Jälleen kerran pieni, mutta pippurinen ja dynaaminen suomalaisjoukko oli osoittautunut suurimman kerhon "pystin" arvoiseksi. Suurin kerho oli Mikkelin Matkapyöräilijät ry, Mikke- li, Finland.

Esko istui nuotiotulilla ja paistoi makkaraa, antoi tulen kärventää makkaran lähes hiilenmustaksi ja oli vaipunut runomaailmaan. Ja syntyihän siinä tuotekin juhlistamaan tätä uuden vuosikymmenen rallia.

Kotiin mars

Olimme jälleen samassa tilanteessa kuin useasti ennenkin. Jokainen ralli päättyy samalla tavalla, aikanaan. Meidän kellomme oli käynyt jo yli puolenpäivän hyvää matkaa, kun järjestäjät keräsivät valaisimensa pois puista ja toivottelivat meille hyvää kotimatkaa, sitten joskus kun lähtisimme. Kiittelimme ja toivottelimme jatkoa, jos oma ei piisaisi. Onnea ruotsalaisille laulajille karäkeen (=äke takana ja kara perässä). Samaa rataa kuin menomatkakkin, kulki paluumatka, sama ruokapaikka ja lähes samat soosit kuin aiemminkin. Sama kahvipaikka ja saman "tutun" bensa-aseman pihaan pitämään taukoa. Ilma alkoi huomattavasti viilentyä ja uhkaavat sadepilvet nousivat Norjan suunnasta läntiselle taivaale, ei kai vaan lunta? Tukholman satamassa saimme epätietoisuutemme vahvistuksen soittamalla Suomeen ja kyselemällä kelistä. Yllätys, yllätys, lunta olisi Mikkelin suunnalla lähes 30 cm ja ilman lämpötila on -10 °C, joten erittäin mielenkiintoista, totesimme. Eipä muuta taas kuin pyörät laivaan ja kuskit saunaan, syö-

Ruotsalaistaidetta italialaisaihiosta.

mään, yökerhoon ja shoppailemaan ja aamalla sitten hakemaan ostokset ja kuuntelemaan sääoloja Helsingissä. Ilman lämpötila -4 °C ja tienpinnat osittain suolauksen johdosta märät, sohjoiset ja liukkaat. Iloinen on motoristimieli ja ehjällä pelillä kelpaa ajella vaikka Kalajoelle asti, paitsi jos on Yamaha ja sillä ajettu 40.000 km ja jo nyt loppui bensa, heh, heh ... hee.

Ruska treffi

Väki aamutulilla istuupi vaan joku makkaraa paistaa ja syö iltapäivällä lähdetään ajamaan vasta kun kello kaksi lyö.

Kaks miestä siinäpä päättävät nyt tehdä paukut, siis ottamaan

viel juomaa on, no siitä nyt hellurei kippistä vaan.

Syysaurinko paistaa helottaa kyllä ilmankin suosii ottajaa.

Pojat tulilla istuvat herkkuneen ei kiirettä ollenkaan tonninkalaakin täys on purkillinen sitä syö ihan mielikseen.

Vaan IGGE hän suopeast ilmoittaa kokkareitten jo päättynehen mut juodaan nyt olut ah suvaitkaa kun juotu on matkallen.

Toiset pyöriään pakkaa ja kiirehtää heidän terveydeks malja tää.

kertoili Ruskaretkelijä ja runoili Esko

“Lukijan kynästä”

Terve armoisa Päätoimittaja,

Motoristi -lehdestä on puuttunut pitkään, ehkä aiheestakin “Lukijan kynästä” -osasto. Ei liene kukaan saanut itsestään irti mitään julkipurnattavaa tai kysyttävää tai sitten ei välitetä, jos jotain murheita on.

Minua on askarruttanut muutamat jutut. Viime Motoristi -lehdessä oli esillä taantuman / laman vaikutus MP 69 ry -kerhon talouteen. Kerrottiin, että eletään vaikeita aikoja ja talous, vaikkakin on hyvin hoidettua, on tiukoilla.

Kysymys nro 1: Savukosken Kontiossa oli jäsenistölle / ei jäsenille kysely kerhoon kuulumisesta / liittymisestä ja maininta, että tästä kyselystä tehdään YHTEENVETO, joka sitten julkaistaan Motoristi -lehdessä. Vastasin tuohon kyselyyn ja olisinkin halukas näkemään tulokset tuosta kyselystä. Samaa aikaan itseni kanssa palautti varmasti muutama muukin vastauslomakkeen. MISSÄ VIIPYY???

Kysymys nro 2: Motoristi 3/91 -lehdessä oli kysely EAK -kurssin tarpeellisuudesta ja tutkimuksen tekijä ilmoitti esittelevänsä kyselyn tulokset MP 69:n jäsenlehdessä. Leikkelin lehteni ja palautin vastaukseni (MP 69 maksaa postimaksun), mutta en ole ainakaan vielä nähnyt juttua kyselystä. Makseleeko MP 69 “tosta vaan” -periaatteella postimaksuja kyselyistä, joista joku saa ehkä enemmän hyötyä kuin kerhon jäsenistö.

Kysymys nro 3: Motoristi 6/91 -lehdessä oli 4 -sivuinen kysely. Onko tästäkään tutkimuksesta saatavana mitään tietoja. Vaikkakin taulukoiden ja kuvaajien lukeminen on kuivaa joidenkin mielestä, ainakin itse haluaisin tietoja asioista, joihin vastailen ja joidenka takia leikkelen lehtiäni. Motoristi 4/92 -lehdessä hallituksen päätöksensä oli laskuttaa tämän kyselyn tekijää kuluista ja sehän on tietysti hyvä asia.

Jos ja kun nämä kaikki ovat aiheuttaneet kuluja MP 69:lle, niin vastaukset esiin.

Nimimerkki Taisto T. Takakeno

Haa, jäsenistö ei taidakaan olla aivan unessa, sillä ainakin yksi kerhomme jäsen on hereillä ja esittää aivan asiallisia ja kiperiä kysymyksiä kerholle (päätoimittajalle) vastattavaksi.

Vastaus 1: Savukosken Kontiossa järjestetyn kyselyn vastaukset on hyvässä tallessa Jäsenkirjuri Jutalla ja jonkinlainen yhteenveto julkaistaan helmikuun Motoristissa.

Vastaus 2 ja 3: Kyselyjen vastaukset ovat kyllä toimitetut niiden järjestäjille, mutta ainakaan vielä he eivät ole toimittaneet minkäänlaista yhteenvetoa MP69:n käyttöön. No, eiköhän tässä talven aikana ole kyselyjen tekijöillä aikaa laatia lyhyt yhteenveto molemmista kyselyistä.

Hallitus on tietysti kerhon rahankäyttöä ja muuta toimintaa valvova elin, joten eiköhän tässä pidä itse kunkin (hallituksen ja kyselyjen laatijoiden) ottaa itseään niskasta kiinni ja ryhtyä toimiin, että MP69:ä ja sen jäsenistöä käyttävät henkilöt myös toteuttaisivat lupauksensa.

Yhteistoimintaterveisin Jarkko

69 SHOP

KERHON PYÖRÄMERKKI

Merkki on tehty tummasta messingistä sekä varustettu kahdella kiinnitysruuvilla muttereineen. Pinta on kiillotettu. Merkin korkeus on 56 mm ja leveys 54 mm.

MERKIN SÄÄNNÖT

- * Merkin hankkiminen edellyttää kahden vuoden jäsenyyttä.
- * Merkki on jäsenkohtainen ja jäsenen nimi kaiverretaan merkkiin kerhon toimesta, ts. merkkiä ei saa ilman nimeä.
- * Merkki on tarkoitettu pyörään kiinnitettäväksi.
- * Merkin hinta tulee maksaa kerhon tilille etukäteen.

MERKIN HINTA KAIVERRUKSINEEN 110,-

NÄIN TILAA OMAN PYÖRÄMERKKISI

Maksa summa kerhon postisiirtotilille 1427 226; merkitse maksun saajaksi Moottoripyöräkerho 69 r.y. c/o Matti Korhonen Kurkimäentie 23 C 14 00940 HELSINKI. Merkitse tiedonanto-osaan tunnus “**PYÖRÄMERKKI**”, liittymisvuotesi ja nimesi (=kaiverrus) SELVÄSTI. Huomioi myös, että merkitset maksajan tietoihin selkeästi nimesi ja osoitteesi, niin merkki löytää luoksesi nopeammin.

KOSKA MERKIT KAIVERRETAAN USEAMPI KERRALLAAN, VOIT JOUTUA ODOTTELEMAAN MERKKIÄSI, MUTTA SE TULEE VARMASTI!

69 SHOP / Mototrip Sunnanvik puhelin 90-298 6432
Arto Kerhokauppias kotiin 90-296 3232

Historian tasaisin ja kylmin Pystymettä, ei tuule ja pakkasta on $-18,5^{\circ}\text{C}$, kipinät hereillä.

Pirun tusina (=13)

Zzz... krooh...

Isorintainen, turpeahuulinen nuubialainen neekeripalvelija löyhätteli kiinteäkampaisella isolla strutsinsulalla meitä, jotka makasimme pehmustetuissa lepotuoleissamme polttavan auringon alla. Puerto Ricolaiset piccolopojat kirmailivat lepotuolien välissä ottaen tilauksia ja tuoden olutta, kuivaa valkoviiniä ja jopa teräviä, mitä kenellekin makunsa mukaan. Hyvin olivat tämän koontumisajon järjestäjät asiansa hoitaneet. Pitkin uima-altaan reunustoja leijaili varsaassa pyörivän porsaan paistamisesta tuleva käry ja savu. Pian olisi ruokailun aika, hienoa...

“Herää”, sanoi Tero ja ravisteli jalasta, “nyt on sun vuoros olla kipinässä”. Ja niin tapahtui herääminen karmean arkeen. Poissa oli palmujen huojunta ja neekerit, ei tullut ihanan rasvan tirisevää possunlihaa, ei tilattua Cuba Libreä. Suussa maistui vain vanha olut, kuiva valkoviini ja otettu terävä. Ei huojunut muut kuin meidän teltan keskisalko ja ulkona naapuriteltan “kipinämikko”, ja kylmä oli kuin “ryssän helvetissä”. Ei ollut vettä, ei puita, tarvitsi ajatella lämpimiä ajatuksia muita.

Jaa että missäkö?

13. kerran järjestetyssä MP 69 ry:n ajo-kauden päätöstapahtumassa PYSTYMET-

Kun nuotiokaan ei jaksanut oikein innostaa.

TÄSSÄ. Tämän vuotinen tapahtuma vastasi varmasti niitä odotuksia joillekin jotka muuttaman vuoden jo ovat tällaista kaipaileet. Olisi vähän viileää ja huipentumana olisi jos vielä olisi vähän valkoista maassa.

Pystymettän piti olla Tammelan takamailla, mutta herrojen/rouvien ministereiden hirvijahti Asko Oy:n mailla Tammelasella aiheutti sen alueen rauhoittamisen. Maastoajamisen kieltävillä merkeillä oli tehty selväksi, ettei sillä alueella missään liikuta konevoimalla. Ja miksi motoristit menivät vätkään “rääkyttämään” metsiin sivuvaunuboxereitaan silloin kun toiset ovat antamassa apuaan omilla harrastuksillaan toisille. Saapa nähdä kenen piikkiin meni hirvijahti ja tuliko motoristien tielläliikkuminen turvallisemmaksi, saivatko turvalleen turpakaan?

Koska pitopaikaksi aiotulle paikalle ei

siis ollutkaan asiaa ja tilanne tuli järjestäjille yllätyksenä (?), piti järjestäjän/-ien aloittaa vaativa miettiminen uudelleen. Olisiko ympäristössä paikkoja joista valita? Niinpä pääjärjestäjä Klepa, apunaan mm. SMOToN pj. Kekku, saivat hommatuksi vaihteeksi Joki-oisista läheltä Forssan kaupunki paikan.

Juttua suunnitellessani mietiskelin Mikolan Eeron jutun avauksia; komeimmat kuusikot, hienoimmat lehdot, sakeimmat aarnimetsät, hienosti hoidettu... jne... Nyt sopsi otsikoksi

Kadonnut mettä, ilman vettä

Huolimatta PYSTYMETTÄN historian korkeimmista heinänkorsista (riittävästi) paikalle liukasteli perjantai-iltana väkeä mitä

Järjestelytoimikuntaa vastaanotossa.

erilaisemmalla kalustolla. Kyykky-, custom-, enduro-, cross-, matka-, kopteri-, sivuvau- nu-, MZ- ja jopa nelipyöräisillä ja huolto- vankkureilla tuotiin paikalle kaikki tarvitta- va, paitsi puut. Oltiinhan taas kerran menos- sa Pystymettään ja olisi taas mukavaa.

Noin -10 °C lämpötilassa tuntui muka- valta päästä ajamaan suolatulta päätieltä eli 2-tieltä viitoituksen osoittamaan suuntaan kohti Latovainio-nimistä paikkaa. Heti pää- tien jälkeen tiellä alkoi olla lumipeitettä ja ehkä sitä olikin pari senttiä. Puusto tien reunalla kävi sitä tiheämmäksi mitä pidem- mälle metsään mentiin. Tunnelma alkoi taas nousta, Pystymettään. Kohta saataisiin telta puiden katveeseen, haeskeltas muutama risu ja tehtäis nuotio, istuttais nuotion lämmössä ja jos vaikka kuunneltaisiin tuulen huminaa puissa. Paikalle saavuttiin ja karu totuus paljastui. Pystymettä oli raiskattu, runneltu

maisema, salaajitettu pelto ja valtoimenaan kasvava metsä jätetty jäljelle. Teltat opastet- tiin pystyttämään pellolle. Pelolla pystytet- tiin telta pellolle. Mutta yhtäkaikki, tutut naamat ja tuttu tunnelma, mitä sitä muuta kaipasikaan. Kylmyys yltyi ja sisällä teltan- lämmössä oli mukavaa istuskella. Ulkoa kuului tasaisin välein saapuvien pyörien ääniä. Kaikenkaikkiaan 78 henkeä saapui perjantai-iltana alueelle havaitakseen että telttapaikat olivat kerrankin tasaisella poh- jalla ja teltat sai hyvin levitettyä ja koottua.

Järjestäjien polttopuiksi varaamat rangat ja laudat katosivat välittömästi pe-iltana puupaikalta. Myöhemmin tulleet joutuivat toteamaan sanonnan "nopeat syövät hitaat" paikkansa pitävyyden. Puut täytyi hakea metsästä joka kuin piruuttaan oli jätetty pys- tyyn ilmeisesti alueen suurimman pellon viereen. Pystyyn kuivaneiden rankojen käyt-

Kelpaa matkustella kun mahtuu tavaraa mukaan

töön oli saatu lupa itse metsänomistajalta. Yöksi olikin luvattu kylmenevää, mutta ei- hän sellainen näitä "hulluja" pelota. Jokai- nen saa tehdä viikonloppunaan mitä haluaa ja miten. Ajaa moottoripyörällä, nukkua yönsä teltassa, joka on lämmitetty tai sitten ei. Pakkasan lasiessa yön viralliseen kyl- mäennätykseen -18,5 °C kodikas pulina kävi teltoissa ja varmasti ensimmäistä kertaa PYSTYMETTIEN historiassa kamiinanluu- kut kolisivat niin tiheästi. Ulkona tullella istui vain muutama sinnikäs, mikäs sielläkään olemista olisi estänyt jos nuotio olisi palanut kunnolla. Huolimatta kaikkiaan lähes 40 hengen neuvoista parhaimmillaan pihanuo- tio ei ottanut itseensä tulta. Eipä ottanut itseensä nuotiomestari Lummekaan, vaan käänteli kantoa aina vinkkien mukaan. Mutta kanto ei kääntelystä huolimatta ottanut, lo- pulta joku otti... ja nuotio syttyi.

Puolet lisää

Lauantaiaamuna väki pysytteli teltoissaan ja oikeastaan vain kypäränsä ulos jättäneet hakivat niitä sisälle lämpimään. Aamupäivä mateli ja väkeä alkoi tulla pikku hiljaa lisää. Lisääntynyt väkimäärä ja lisääntyneet kysy- mykset puiden saannista saivat järjestäjät tekemään parhaan päätöksensä ja he tilasi- vat läheiseltä sahalla 8 kuutiota kuivaa pät- kittyä sekapuuta ja saharipaa. Kun puukuor- ma saapui, kaikista sillä hetkellä paikalla olleesta 22 puolijoukkueteltasta ilmestyi puunkantajia niin paljon, että koko komea kasa katosi alle 10 minuutissa teltojen sisäl- le ja taas nopeat söivät hitaat.

Sää osoitti lauhtumisen merkkejä ja ilta- päivän aikana väki liikkuikin jo ulkona. Keskusteluissa hämmästeltiin muutamien

Renkaan nastoitus käynnissä, pitäisi olla pitoa.

henkilöiden selviytymistä yön yli pikkuteltoissa, joissa ei ollut lämmitystä. Hannun kaasulämpöpöytä oli yöllä kovimman pakkasen hetkellä sanonut sopimuksen irti koska kaasu ei ollut riittävän lämmintä tullakseen ulos pullostasta. Kaksi makuupussia päällekin ja siten saattoi selvitä aamuun. Jari Lempäälästä oli omassa McKinley -termoteltassaan ilman mitään lämmityslaitetta. Näissä lähes arktisissa oloissa tämä telta pystyi hyvin pitämään lämmön ulkona ja mies oli "hileessä". Ei auttanut paljoakaan alunperin -25 °C käyttölämpötilaan suunniteltu pussikaan. Ikä ja monien reissujen kuluttama pussi palveli ilmeisesti viimeistä kertaa. Väkeä kerääntyä lisää pihalle ja monet jo pyöränsä talviteloille hylänneet lajitoiverit saapuivat peltikuoressaan katselemaan ja hämmästelemään keitä paikalle oli jälleen saapunut. Vierailijoita oli autokunnittain ja ilmeisesti pitkä-

matkalaisimman hämmästelijän palkinnon sai mies joka saapui paikalle Ristiinan naapurikaupungista. Tämän miehen olisi pitänyt olla paikalla jo pe-la yönä, olihan mies paria viikkoa aiemmin suorittanut diplomin "kaminanvartioinnissa". Nyt olisi ollut jatkokurssi ja opetuksen aiheena "lämmitys". Paikallaolija palkitsi hämmästelijän kopsuksella kossua.

Koska puut olivat kadonneet puupaikalta ja lähellä ei ollut puita, oli eräs telttakunta tilannut "Kuljetusliike Rauma-Rooma-Rokualta" sahattujen ja pilkottujen metsäpuiden kuljetuksen läpi leirialeen.

Naarmuttamatta omaa tai toisten pyörää ja kenenkään päälle ajamatta "Ripan ripashow" pyöri pitkin iltapäivää herättäen ansaittua huomiota ja osin hilpeyttäkin. Kaikkea se hulluus teettää, mutta peräkärry on nyt MUST.

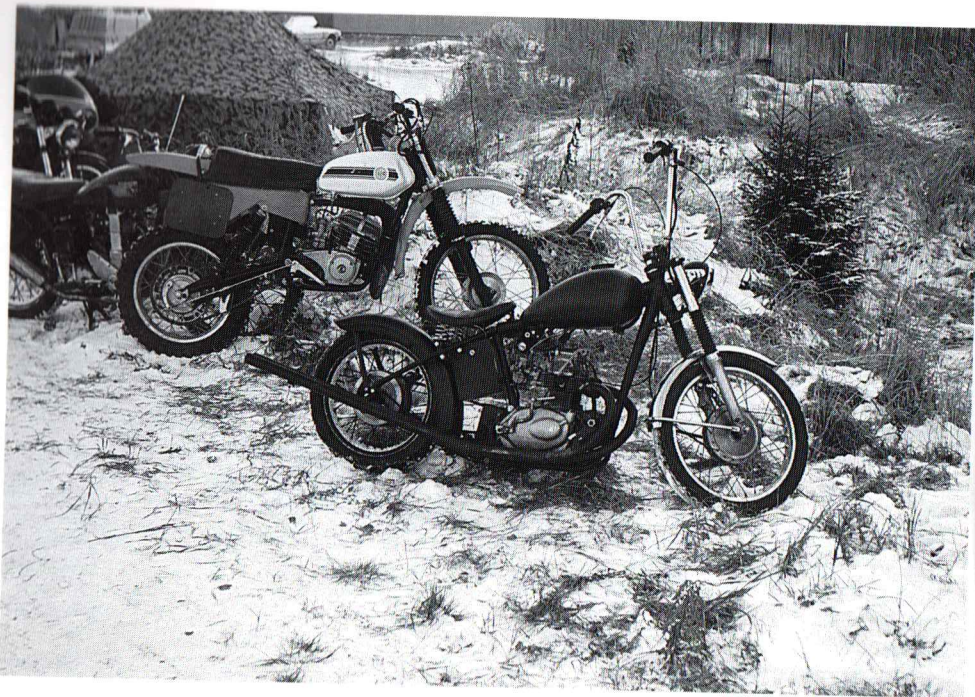
Pystymettä aidoimmillaan, pirkanmaalaisten mettä.

Mettäläiset

Iltapäivä kului jo iltaan ja hämärä laskeutui alueelle ja vieläkin saapui väkeä. Sen olosuhteet olivat jo näyttäneet, että edellisvuosien kaltaisia osallistujamääriä ei tänä vuonna tulisi. Oli aivan varmaa ettei 450 henkeä tulisi paikalle, tulisiko edes sataa-viittäkymmentätäkään? Iltapäivän saapujien joukossa oli myös "PMM:n metsäjaos", joka hetken pellolla seisottuaan totesi Pystymettän olleen tarkoitettu pidettäväksi metsässä ja pystytti laavunsa suo-ojan taakse metsään. Laavu tarvitsee lämmityksekseen tulen, joka myös tehtiin ja tunnelma alkoi olla kuten tapahtumassa pitääkin. Alkanut lumisadekaan ei haitannut näitä metsässä olijoita. Tiheä metsä puineen suo-jasi tuulensuojilta ja nuotio paloi. Kuten käy vieraita

teltoissa, kävi myös täälläkin "metsäjaoslaisia" hämmästelemässä väkeä.

Tärkeimpien vierailijoiden joukossa oli paikan omistaja, joka totesi tulen olevan vaarallisessa maastossa ja toivoi nuotion sammuttamista. Lähetä piti ettei mukana seurannut saattojoukko heti alkanut mätäämään nuotioon lunta ja viskomaan kekäleitä pitkin metsiä. Maisema oli kuulemma suopohjaista ja muutamaa vuotta aiemmin alueella oli ollut turpeessa kyteviä palopesäkkeitä lähes 1½ vuoden ajan. Hetken kuitenkin neuvoteltuaan "metsäläisten" kanssa isäntä tottui siihen ajatukseen, että aamulla nuotiopohja kaivetaan auki ja sammutetaan vedellä. Vedellä??? Mutta eihän täällä ollut vettä, ei juotavaksi eikä kyllä sammutukseenkaan. Mutta onneksi oli apu lähellä. Kun pari Timppaa oli saappaineen mulinut läheisessä suo-ojassa, saisi siitä vettä. Ja

Turha on selitellä ettei ole pyörää millä osallistua.

joillakin oli kuin olikin Pystymettä metsässä, niinkuin heillä oli aina ennenkin ollut. Ja maaisäntä lähti pois.

69 / SMOTo

Muiden isäntien jäljittäminen oli vaikeampaa, toki Klepan ja kumppanit tunnisti pitkistä valkoisista takeistaan järjestäjiksi, mutta vasta lauantaina havaittiin, ettei MP69:n lippua ole paikalla. Tervetuloitoivoksena oli vain teksti PYSTYMETTÄ ja SMOTo:n lippu. Puheissa todettiin, että mitä väliä lipun puuttumisella on, kun puuttuu puut, vesi ja 69:n niin hallituksen kuin toimihenkilöidenkin edustus. Epäselvyys myös rallin nimestä askarrutti, oliko nyt jo Talviralli, iskikö taantuma jo kokkareihinkin, onko nyt yhdistettynä Pystymettä-Talviralli,

tarjosivatko isännät jo nyt talven lumet ja pakkaset, riittääkö Talviralliin kelejä jne ... Nuotiolla mietittiin, milloin viimeksi oli tapahtuma, jossa ei ole ainuttakaan kerhon virallista edustajaa paikalla. Ei tullut heti mieleen kenellekään, eipä silti ei kyllä kukaan kaivannutkaan. Ei ollut purnattavaa mistään. Paljon puhetta herättänyt vedenpuute sivuutettiin kommentilla: "Jos joku tuo mukanaan 5 ltr juotavaa, saattaa mukaan mahtua tarvittava vesikin." Juomiseen kyläkin, mutta jos vaikka palais ...

No, kun kello lauantai-iltana tuli 20, näkyi metsässä tietä pitkin tulevan vielä 5 yksisilmäistä. Olisivat varmaankin tapahtuman viimeiset "sinnikkäät". Tarinointi jatkui myöhään yöhön asti ja kun ilma oli leudompi kuin edellisyyönä, useita nuotioita oli sytytettyä alueella ja lunta satoi. Ilta vaihtui yöksi ja yö vaihtui aamuksi ja väki

Kolopuulinnun pesä, jolle H. Hautalakin olisi kateellinen.

hiljeni vähä vähältä, mutta lunta satoi.

Talviralli??

Sunnuntaiamu valkeni leutona, mutta valkoisena. Yön aikana oli satanut lunta lähes 20 cm:n kerros. Loppuja sarvissa yöpyneitä kypäriä kanneltiin teltoihin sulamaan ja kuivumaan. Ulkona väki kävi jo yöllä alkanutta keskustelua onko nyt Talviralli? Aamuaskareissa touhutessa menikin aikaa, pyöriä putsattiin lumesta ja hangen alle hautautuneita tavaroita haeskeltiin. Missä on saha, missä kirves?

Hämeenlinnalainen mp-kauppias Repa putsaili lumia telttansa edestä. Hänen leirisään lumi saikin kyytiä, siitä pitivät 5 -vuotias Anssi ja 4 -vuotias Esa huolen. Pojat olivat innolla mukana tapahtumassa ja jo

kahta viikkoa ennen tapahtumaa kyselivät isältään: "montako yötä vielä tarvii nukkua ennen kuin lähdetään Pystymettään?". Sivuvaunu-Bemari R 75/5 vm. -70 saikin kantaa melkoisen kuorman, kun poikien piti saada mahtumaan mukaan kaikki leikkikalut pikkuautoista jääkiekkomailoihin. Pikkutelta oli riittävän lämmin, kun lämmityksestä piti huolen ulkoteltan eteisessä palanut Tilley -lamppu. Ja tietysti makuupussi ja muut varusteet olivat parhaasta päästä. Pojilla riittikin tekemistä ja touhua. Sunnuntaiamun "paras" temppu oli isän silmän välttäessä täyttää Bemarin pakoputket lumella. Melkoisia montteeraajia, sanoi Repa.

Naapurikuntakin sai osansa tästä rallista. Tälläkertaa kävijäkehitys oli pysähtynyt ja aamun tarkistuslaskenta antoi mp -kävijöiden lukumääräksi 156 henkeä. Mainittakoon, että Taina taisi olla ainoa naiskuljetta-

Uusi aamu kaiken muuttaa voi, vai voiko?

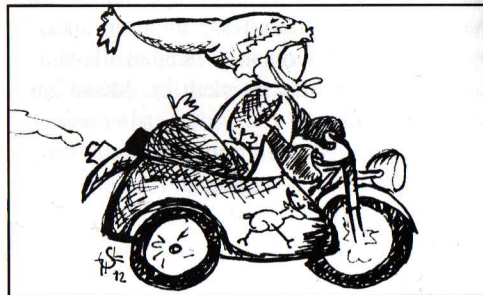
ja mukana olleista naisista. Ennen kotimatkan alkua Klepa katseli vielä kirjaansa. Huolimatta pe -illan ja la -aamun pakkasista ei paleltumavammoja ollut tullut järjestäjien tietoon. Kukaan ei myöskään valitellut palovammoista. Tulomatalla kirjattiin yksi tielle jäänyt ja muutama kaatumistapaus, joista selvittiin vain naarmuilla, sekä kuskien ja pyörien osalta. Lumesta ja pakkasesta aiheutunut tienpintojen jäätyminen sai muutaman tarttumaan puhelimeen ja tilaamaan itselleen turvallisemman kotikyödydin. Jotkut näkivät vaivaa ja rakensivat itselleen "talvirenkaat" sitomalla hinausköyden renkaan päälle. Yhtäkaikki, autokyydillä tai ajamalla lähtenyt oli oloonsa tyytyväistä ja pienoisena yllätyksenä isäntä oli sunnuntiaamuna korvauksetta aurannut tieosuuden puhtaaksi. Kiitos.

Niin, se naapurikunnan osuus. Ainahan

kumartaessa pyllistää. Jos, ja kun kumarsi Jokioisten suuntaan, pyllisti Forssaan... siellä oli riuku.

Kaikesta vajavaisuudesta ja puutteellisuudesta huolimatta Klepa ja järjestäjät Turun suunnalta halusivat kiittää osallistujia sanoin: osallistumismaksuja ei kuitenkaan palauteta ja kantakaa polttamattomat puunne sinne puunhakupaikalle ja hyvää kotimatkaa.

muisteli Pertsan

Lossilla ajelua Ahvenanmaalla. Matkalla Prästöstä Töftöön.

Oolannissa ookaamassa ja Tanskanmaata tutkimassa

Parin viikon takainen mp-reissumme Norjaan oli kolempuoleinen ja sateinen. Kotimaassakin, ainakin meikäläisen asuin- korkeudella eli Kemijärvellä, oli satanut lähes tauotta. Kesälomaa olisi elokuun alusta kuitenkin vielä kaksi viikkoa edessä. Nyt kaivattiin jo hieman aurinkoa ja lämpöä. Kyytiläinen oli esittänyt vionona toiveenaan, että hänellä on Ahvenanmaa ja Tanska ihan käymättömiä paikkoja. Eikä se hullummalta ajatukselta kuulostanutkaan, varsinkin kun itseltäni oli passi pahimmoilleen mennyt vanhaksi, eikä sitä laiskuuttaan tullut vielä uusittua. Tanskaanhan vielä pääsisi ilman

passia, onhan se näitä pohjoismaita.

Olin kyllä itse aikoinani käynyt Ahvenanmaalla parinkin viikonlopun verran ja Tanskan kautta olin monta kertaa ajanut matkalla Keski-Eurooppaan. Molemmat paikat olivat kuitenkin jääneet vähemmälle mielenkiinnolle, mutta nyt tuli tilaisuus korjata tuo epäkohta. Saattaisihan sitä lämmintä kesää vielä sieltä etelästä löytyä.

Ajopelistä oli Norjan reissun jälkeen tarkastettu venttiilit (olivat kohdallaan!), ilmatu etujarrut ja vaihdettu taakse uusi rengas ja täällä kertaa oikein vyö-sellinen. Arvelin noilla eväillä taas tehtävän pitkästi

huoletonta matkaa. Ainakin vyörengas vai-
kutti heti ensimetreiltä paljon tukevammalta
kuin se entinen tavallinen. Eipä se Lapin
Kumin Iivarinen (itsekin pyörämiehiä) tur-
hia kehnut. Muut retkivehkeet olivatkin
kasassa edellisen reissun jäljiltä. Eräältä
kaverilta Haukiputaalta olin vielä ostanut
"Holiday Bagin" eli erityisesti moottoripyö-
riin tarkoitettun ison pyöreän varustelaukun.
Siihen mahtui mukavasti, vedenpitävästi ja
siististi telttä, makuupussit sekä -alustat ja
muutakin pienenpää rompetta. Näitä putki-
kassin tapaisia laukkuja ei tietääkseni (?) ole
myynnissä Suomessa, sillä tämäkin oli ai-
koinaan hommattu Saksasta. Parempi ka-
merani puolestaan oli vielä korjauksessa,
joten piti tyytyä siihen "huonompaan". Pitäi-
si yrittää pärjätä sillä ja olihan sillä ainakin
ennen tullut ihan kohtuullisia kuvia — kun-
han muistaisi pitää sormet pois linssin edes-
tä.

Erästä motoristipariskuntaa Rovaniemeltä
olin kovasti yrittänyt saada mukaan matka-
seuraksi, mutta ajatus kaatui sitten lomien
yhteensopimattomuuksiin ym. pikkuseikkoi-
hin.

Mukaan ja matkaan!

Sunnuntai-iltana lähdin sitten liikkeelle.
Hieman Rovaniemen jälkeen tuli yllättäen
tutunomainen auto vastaan. Pysähdyttiin
levikkeelle ja siinä oli se edellämainittu
motoristipariskunta palaamassa lomamat-
kaltaan Etelä-Suomesta. Lapset olivat mu-
kana, joten auton käytön saattoi ymmärtää.
He kertoivat etelässä olleen oikean helteen
(kuulosti lupaavalta) ja paistoihan aurinko
silläkin hetkellä. Haikeina he jäivät katso-
maan jälkeeni, kun kaasuttelin kohti "uusia
seikkailuja". Aivan varmasti hekin olisivat
jatkaneeet matkaansa muulla kulkuvälineellä
kuin kuumantunkkaisella autolla.

Kiireettömästi ja nautiskellen ajelin kyy-
tiläisen luo Ouluun. Seuraavana aamuna
lähdimme jatkamaan matkaa. Sitten Kem-
peleen seutuvilla alkoi tipahdella pisaroita
taivaalta ja Limingan paikkeilla piti laittaa
jo sadepuvut päälle. Matka pitkin rantatietä
jatkui ankarassa vesisateessa! Kyytiläinen
kuului mutisevan, että "onhan tämä jo tut-
tua", eikä laittanut sadetta minun syykseni.

Kokkolan jälkeen kumppani hakkasi sel-
kääni huudellen jotain perien puutumisesta
ja kahvinkeitosta. Kurvattiinkin heti sopi-
van näköiselle levikkeelle, jossa oli katok-
sella varustettu pöytä ja keitettiin kahvit
Trangian keittimellä. Olo koheni huomatta-
vasti, kun sadekin alkoi hiljalleen vähentyä.
Tihkua kesti kuitenkin Vaasan nurkille asti,
jossa keskustan vilkkaalla torilla pyöräh-
dimme lenkin, ollen sitten vähän aikaa "hu-
kassa" ennenkuin löysimme jälleen valta-
tien etelään.

Nyt saimme ajaa kuivissa merkeissä
Rauman pikkukujiakin katsastaen aina Tur-
kuun saakka. Oli jo tullut hämärä ja hirviva-
roitusmerkkejä oli runsaasti. Hirviä minä
aina pelkäänkin Etelä-Suomessa ajaessani.
Pohjoisen porojen kanssa on aina pärjätty,
vaikka niitäkin on välillä kolhittu. Lietoon
oli vielä osattava, siellä nimittäin asui tätini
ja saunamökin pitäisi olla entisellä paikal-
laan. Eihän siitä ollut kuin kuusi vuotta, kun
siellä kyytiläisen kanssa viimeksi majailtiin.
Pienten hapuilujen jälkeen löydettiin per-
ille. Täti ihmetteli, että kylläpä me hiljaa
tulimme, kun ei edes pyörän ääntä kuulunut,
mutta hiljaisiahan nämä nykypyörät ovat.
Talon koiratkin ilme kyllä tuntuivat muista-
van meidät, koska ottivat niin ystävällisesti
vastaan. Päivän ajomatkaksi kertyi noin 650
km.

Aamulla väki oli lähtenyt jo töihinsä,
mutta me lomalaiset nukuttiin tietenkin her-
roiksi. Arvelin sitten, että eihän tässä niin
kiirettä ole, ollaanpa toinenkin yö samassa

paikassa. Voisi Turun kaupunkiin käydä
tutustumassa tarkemmin. Tuumasta toimeen,
ilman nahkapukuja hurautettiin Liedosta pian
Turkuun. Kävimme Tuomiokirkossa ja Tu-
run linnassa ja muuallepa ei sitten enää
ehdittykään, kun olivat menneet jo kiinni.

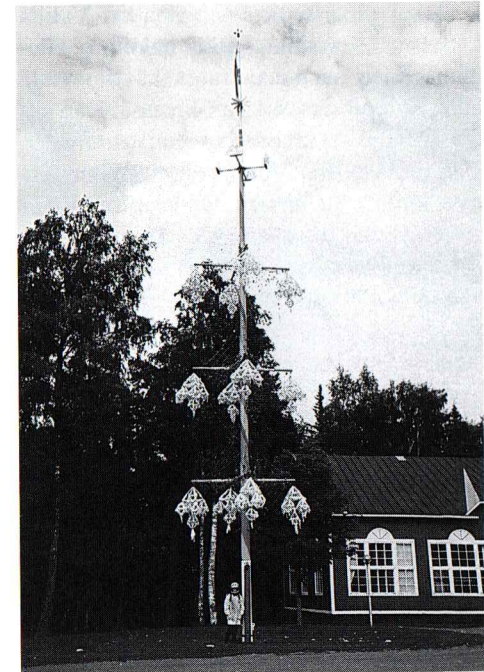
Olimme suunnitelleet menevämmä Ah-
venanmaalle Naantalın kautta, joten ajelim-
me vielä illalla sinne kyselemään laivalippu-
jen hintoja. Viging Rosella lähtisi seuraava-
na päivänä klo 11.00 Maarianhaminaan,
joten ostimme samantien liput. Ne olivat
80,-/henki ja pyörästä myös 80,-mk (yhteen
suuntaan).

Nyt kun matkan jatkuminen tuli varmis-
tettua, lähdimme vielä Naantalın keskus-
taan. Sää oli erinomaisen lämmin ja päätim-
me jättää pyörän parkkiin kierrelläksemme
jalkaisin kapeita romanttisia kujia. Niiden
reunamia koristavat pienet puutalot olivat
niin viehättäviä, että kumppani arveli hyvin-
kin voivansa vaikka muuttaa asumaan Naan-
taliin. Aivan rannalle oli rakennettu uusia
upeita omakotitaloja - ja varmasti melko
tyyriitä (merinäköala ja kaikki!).

Paluumatkalla Turkuun jossain Raision
seudulla tuli taas nyrkkiä selkään. Pysäytin
hölmistyneenä, kun en aina kuule mitä kyy-
tiläinen siellä takana kiljuu. No, hän oli
huomannut tienvarressa osmankäämiä ja
niitähän piti poimia välttämättä mukaan.
Olin muistelevinani, että ne ovat kyllä rau-
hoitettuja kasveja, mutta jos nyt sitten muu-
taman ..., ja eikun sivulaukkuun ettei ku-
kaan näe, perkules".

Myöhään illalla olimme taas Liedossa ja
ehdittiinpä siinä vielä kotvan seurustella
talonväen kanssa ennen yöpuulle vetäyty-
mistä.

Hyvissä ajoin seuraavana päivänä olim-
me taas Naantalın lauttarannassa. Menijöitä
oli melko runsaasti, vaikka oli tavallinen
arkipäivä. Olisi siinä liput ehtinyt tuolloin-
kin ostaa, mutta olipahan meillä jo valmiina.

Juhannussalko - vaikka on jo elokuu!

Ajoimme vuorollamme laivan uumeniin.
Sisällä seurasin hieman huvittuneena nuorta
kaveria, joka touhukkaasti satoi "piikkistä"
Yamahaansa seinään kiinni laittaen vielä
kummankin renkaan alle tuet, eli laiva saisi
olla vaikka kyljellään - pyörä kyllä pysyisi
paikallaan. Kaveri kertoikin hetken mielen-
johteesta lähteneensä tovereitaan moikkaa-
maan rippikoululeirille Ahvenanmaalle - ja
samalla ensimmäiselle pitemmälle matkal-
leen. Mikäs siinä, Ahvenanmaalla ollaan jo
melkein kuin ulkomailla, joten ulkomaan-
matkailua saattoi hyvin samalla harjoitella.

Jonkinlainen istumapaikka oli vielä löy-
dettävä. Mukavat lepotuolipaikat saatiin ylä-
kannen salongista ja sopivasti vielä TV:n
edestä, joka suolsi tuutin täydeltä olympia-
laisia. Kumppani vähän murisi minulle ter-
mospullon unohtamisesta sivulaukkuun, ei-
hän sitä enää voinut hakea lukittujen ovien
takaa.

Alkoi pitkästyttävä laivamatka. Välillä katseltiin televisiota, välillä nukuttiin. Hie-
man ennen satamaan tuloa käytiin vielä
hirveässä ryysiksessä Tax-Freessä. Kun sit-
ten oltiin jo satamassa ja valmistautumassa
ulosmenoon, vaati kumppani minulta vielä
ostoskuitin nähdäkseen. Onneksi se oli tal-
lella ja kuinka ollakaan, eräästä tuotteesta oli
peritty aivan toisen tuotteen paljon korke-
ampi hinta. Ryntäsimme siitä paikasta vielä
Tax-Freen kassalle ja onnistuimme löytä-
mään saman kassanhoitajan. Virhe selvisi,
kassa oli lyönyt erehdyksessä väärän tuote-
teen koodin koneeseen. Tietenkin kassa kor-
jasi mielellään erehdyksensä ja maksoi lii-
kaa perityn summan takaisin. Minä sain
sitten kuulla opettavaista saarnaa kumppanin
taholta tarkistaa aina kuitit ja ostokset.
Ihmettelen vaan vieläkin, miten kumppani
huomasi tuollaisen, sillä minähän ne ostokset
maksoin. Tarkkoja ne ovat nuo naisihmi-
set, ei voi muuta sanoa!

Aikataulun mukaisesti eli klo 16.30 olimme
Maarianhaminan satamassa ja kaunis sää
tervehti meitä rullatessamme ulos lai-
vasta. Täältä voisi sen kaivatun kesän löy-
tää?

“Affenanmaalla”

Ajoimme samantien muutaman kilometrin
emmekä jääneet Maarianhaminan vilin-
nään. Möckelbyn kirkon kupeella aloimme
katsella tarkemmin karttaa, mistä suunnasta
aloittaisimme Ahvenanmaan valloituksen.
Esiteistä tutkimme vielä, että mökkimajoitus
on aika kallista, mutta telttahan riittäisi
meille hyvin. Eckeröössä, Ahvenanmaan
äärimmäisessä itäkolkassa, näyttäisi olevan
joku leirintäalue. Siispä vaikka aluksi sinne.
Eipä sinne ollut kuin 35 kilometriä, niinkuin
ei minnekään muuallekaan juuri enempää
ollut, sillä eihän tuo Ahvenanmaan maakun-

ta kovin iso ole, vaikka sisältäähän se n.
6.500 saarta!

Mukava kapea asfalttitie kuljetti meidät
läpi idyllisten maalaismaisemien, jotka toi-
vat jotenkin mieleen Hailuodon vastaavat
näkyvät. Juhannussalkojakin näkyi vielä
muutama pystyssä. Tien päässä Eckerön Stor-
bystä löytyi pieni siisti leirintäalue, nime-
tään “Hummelvik camping”. Telttapaikka
ei ollut kuin 35,-/vrk. ja tilaa runsaahkosti.
Ruotsalaisia asuntovaunuilijoita näytti ole-
van jonkin verran. Löysimme hyvän paikan
vadelmapuskien vierestä.

Lähettyvillä oli telttailemassa ruotsalai-
nen motoristi. Ajokkina huippusiisti Su-
zuki GS 650. Hän oli heti ystävällisesti tar-
joamassa vastakeittämäänsä kahvia. Yhteis-
seksi kieleksi osoittautui englanti. Kaveri
osasi sitä paremmin kuin ruotsia, tai olisiko-
han meidän oma ruotsintaitomme ollut vä-
hän ruosteessa? Joka tapauksessa kaveri ker-
toi nauttivansa kovasti matkastaan, päästes-
sään hetkeksi pois arkiympyröistä vaimonsa
ja lastensa parista (tai siis tietenkin heidän
luvullaan!). Hän oli ensi kertaa Ahvenan-
maalla, mutta kierrettyään jo jonkin verran,
oli pitänyt näkemästään kovasti.

Aurinkoinen sää näytti jatkuvan seuraav-
anakin päivänä. Päätimme jäädä vielä toi-
seksi vuorokaudeksi samaan paikkaan, vaika
alunperin oli tarkoitus vaihdella leirialue-
etta päivittäin. Mutta onhan leirin purkamis-
essa ja pystyttämisessä aina omat homman-
sa. Erikoisesti vadelmat, joita telttamme taka-
na olevat puskat olivat täynnä, ihastuttivat
kyytiläistä ja aina kun “silmä vältti” oli hän
pensaissa napsimassa makoisia marjoja suu-
hunsu. Ihme muuten, ettei niitä kukaan ollut
aikaisemmin poiminut. Ruotsalaisnaapurim-
me oli lähtenyt jo varhain aamulla telttoi-
neen kaikkineen, emmekä me häntä sitten
sen koommin enää tavanneet.

Kevyissä pukimissa - toki sadeasut kai-
kenvaralta matkassa — läksimme liikkeelle.

“Jos minä nyt laukaisisin.” Bomarsundin linnoitus Ahvenanmaalla.

Liit tavarathan säilyisivät teltassa. Ecker-
rössä itsestään löytyy jo katsottavaa, kuten
esim. Posti- ja tullitalo, postiruotumuseo,
keramiikkapajoja ja taidenäyttelyitä. Kirkot
ovat kuitenkin paikkoja, joihin on mielen-
kiintoista (ja ilmaista!) tutustua ja niitähän
riittää Ahvenanmaalla.

Eckerön Pyhän Laurentinuksen kirkko
on aikaiselta keskiajalta, n. 1200-luvulta. Se
on rakennettu Ahvenanmaan punaisesta gra-
niitista ja alkujaan se sijaitsi rannalla, jolloin
merimiehet ja matkustavaiset käyttivät sitä
rukoushuoneena. Meidän siellä käydessämme,
sisällä ei sattunut olemaan ketään, joten
saimme kaikessa rauhassa tutkiskella jän-
nittäviä puuveistoksia ja seinämaalauksia.
Kirkon eteisessä oli vielä paikkaa kuvaavia
postikortteja, joita saattoi ottaa muistoksi
maksamalla pari markkaa lippaaseen. Täl-
läisiä kortteja oli jatkossa muissakin Ahve-
nanmaan kirkoissa.

Ajelimme mukavia pikkuteitä pitkin ja
poikin. Välillä oli asfaltti alla, välillä sora.
Polkupyöräilijöitä liikkui sankoin joukoin.
Kyytiläinen — joka tunsii sympatioita tuota
liikkumismuotoa kohtaan, olihan hän itse-
kin pyöräillyt paljon — moikkasi aina kä-
denheilautuksella vastaan tulevia polkijoita.
On tuo Ahvenanmaa oikea polkupyöräilijöi-
den paratiisi hyvien teitten ja lyhyiden väli-
matkojen takia.

Erään pikkutien varrella kasvoi yksinäi-
nen omenapuu. Kumppani takoi nyrkillä
kypäriäni ja pyysi pysähtymään. Omenoita
oli runsaasti ja niitä piti tietenkin poimia
aika kuorma mukaan. Yritin kyllä hiukan
estellä, että tilat ovat rajalliset, mutta ei se
mitään auttanut ja olivathan ne sitten ihan
hyviä välipaloja. Mitä nyt niin kirpeitä, että
silmä veti vinoon, kun niitä haukkasi.

Finströmin Pyhän Mikaelin kirkko oli
myös senpäiväisen ajoreittimme varrella.

Vanha oli sekin. Kirkkoa oli rakennettu useammankin vuosisadan aikana 1100 -luvulta 1400 -luvulle, jolloin jyrävä viisihuppuinen torni rakennettiin. Sisällä saimme ihailla mm. 1100 -luvulta peräisin olevaa holvin katossa olevaa puunaamaa, jota sanotaan maan vanhimmaksi kirkolliseksi puuveistokseksi. Itseäni kiinnostivat laivan pienoismallit eli kirkkolaivat, joita löytyi jokaisesta kirkosta. Täällä Finsrömissä se oli vuodelta 1688!

1300 -luvulla rakennettu Kastelholman linnoitus - tai paremminkin linnoituksen rauniot - piti jättää väliin, koska restaurointityöt olivat menossa ja pääsy sinne oli kielletty. Mielenkiintoisimmat rauniot löytyvät kuitenkin Bomarsundista. Siellä linnoituksen rakentaminen aloitettiin Venäjän vallan aikana v. 1830. Englantilais-ranskalainen laivasto ampui sen sitten hajalle ("ja se Oolannin sota oli kauhia ..."). Valetelimme lampaitten joukossa pitkin vallituksia ja ihmettelimme vanhoja tykkeitä. Kumppani oli muuten sitä mieltä, että rauniot olivat liian siistejä ts. liian hyvin restauroitu. Tietenkin tasainen ruuhokenttä vallien ympärillä sai aikaan siistin vaikutelman. Vaan iso se linnoitus oli aikanaan ollut! Oli siinä varmaan saanut tykillä tosissaan jyskyttää vankkoja seinämiä.

Jatkoimme tietä eteenpäin vielä Prästön, Töftön - jonne piti mennä lossilla - ja Lövon kautta Sandöhön. Saaria kaikki tyynni, niinkuin ö -lopusta saattaa päätellä. Sielläpäin näytettiin harjoitettavan voimallista omenankasvatusta ja vähän väliä tuli komea kartano tai iso maatalo vastaan. Illan jo hämärtyessä ajelimme takaisin leirille. Mukava lämmin päivä oli takana. Loma tuntui lomalta.

Seuraavana aamuna heti herättyämme, päätimme, että ollaanpa vielä seuraavakin yö tällä samalla leirialueella. Mitä sitä turhaan muuttamaan, kun vadelmiakin riitti.

Sitäpaitsi ruuanlaitto- ja pesumahdollisuudet olivat hyvää tasoa, joten sekin puolusti jäämistä. Leirialueella oli myös oma piskui-nen hiekkarantansa ja jopa sauna.

Sitten koukkasimme Maarianhaminan kautta, jossa täydensimme ruokavaroja. Kau-poissa taas huomasi, että ruotsi on ainoa kieli, mitä Ahvenanmaalla osataan. Suomea kyllä ymmärretään, mutta ei tahdota puhua. Kumppanusta ei sitten millään tahtonut saada pois matkamuistomyymälöistä. "Kyllä tällainen pieni mukaan mahtuu ja tämä ja ..."

Sitten suuntasimme matkamme pääsaaren pohjoiskolkkaan, paikkaan nimeltä Geta. Maarianhaminasta ei sinnekään ollut kuin 37 km. Getavuorelta avautui mahtava näköala Norrhavetille (=Pohjanmeri). Onneksi tällä kertaa oli nahkapuvut päällä, sillä melkoinen tuuli puhalteli ylhäällä paljalla kalliolla. Sitten eräs turisti kyseli meiltä, että missähän ne luolat mahtavat olla? Emme olleet sellaisista kuulleetkaan, mutta kiinnostuneina lähdimme laskeutumaan alas-päin metsään, josko vaikka sellaisia näki-simme. Melkoista louhikkoa ja aarniota sieltä kyllä löytyi, mutta ei mitään luolia. Tuli vaan hiki kun nahkapuku ei ole mikään lenkkivaate, mutta kumppani oli tyytyväi-nen löytäessään vaihteeksi — vadelmia. Olihan siellä myös Soltuna Restaurang & Cafe, vaikka meillä tapamme mukaan oli omat kahvit mukana.

Ajelimme jälleen monenlaisia pikkuteitä, välillä täysin tietämättä edes missä ollaan. Muutaman kerran osuimme rannoille, joista olisi voinut siirtyä lautoilla toisille saarille. Vuorot olivat kylläkin niin harvakoja, että emme käyttäneet niitä hyväksi. Sitten vastaan tuli nähtävyyden merkki, joka osoitti, että ylhäällä kalliolla olisi jotain esihistoriallisia linnoituksen pohjia. Sieltähän voisikin löytyä leppoisa paikka syödä ostamamme litran jäätelöpaketti. Olisiko-han tuo jo sulanut sivulaukuun? Paketti -

joka tuntui jo epäilyttävän pehmeältä - mukana, läksimme kiipeämään jyrkkää polkua ylöspäin- Olin perillä ensimmäisenä, sillä "taistelupari" oli jäänyt välille poimaan vadelmia (että niitä pitääkin olla joka paikassa!). En saanut oikein hahmotettua epämääräistä kiviröykkiötä muinaiseksi linnoituksen pohjaksi, mutta maisemat sieltä ylhäältä olivat todella hienot.

Availin jäätelöpakettia ja sehän oli jo melkein pelkkää velliä. Yritin nopeasti survoa sitä mukaan otettuihin kuppeihin, mutta hätäpäissäni roiskuttelin sitä ympäriinsä. Onneksi muita ihmisiä ei ollut näkemässä, mutta kun kumppani siten saapui paikalle, meinasin heti saada korvilleni luonnon likaamisesta (ja kai se jäätelön sulaminenkin oli minun syyä).

Eipä silti, kyllä hän sitten leppyi saadesaan jäätelöä, missä oli vadelmia päällä. Minä puolestani pyyhin kaikki ylimenneet jätskit tarkasti pois kiviltä, että ei meidän käynnistä mitään jälkiä jäänyt ja jos jäikin, niin eiköhän muurahaiset pitäneet lopuista huolta.

Paluumatkalla oli taivas hieman tummennut, aivankuin sadetta enteillen. Viitisen kilometriä ennen leirialuetamme, puhkesikin taivas valtaisaan ukkoskuuroon. Olimme jo niin lähellä, että sadepukuja ei kannattanut jäädä laittamaan päälle, mutta niin ankara oli sade, että vesi ehti mennä nahkapuvuistakin läpi, varsinkin kun ensin hurautin leirialueen risteuksen ohi. Läpimärkinä syöksyimme teltaan, jonka tuplakatto onneksi piti. Sitten kuuro loppuikin - kiva, kiva! Naureskelimme, että olipas taas tuuria.

Melko myöhään rupesimme vielä suunnittelemaan ruuanlaittoa. Kumppani lähtikin keittokatokselle tarkoituksenaan keittää pussikeittoa, sieltähän oli kaasulevyt joita saattoi vapaasti käyttää. Kun häntä ei sitten ruvennet kuulumaan takaisin, lähdin katso-

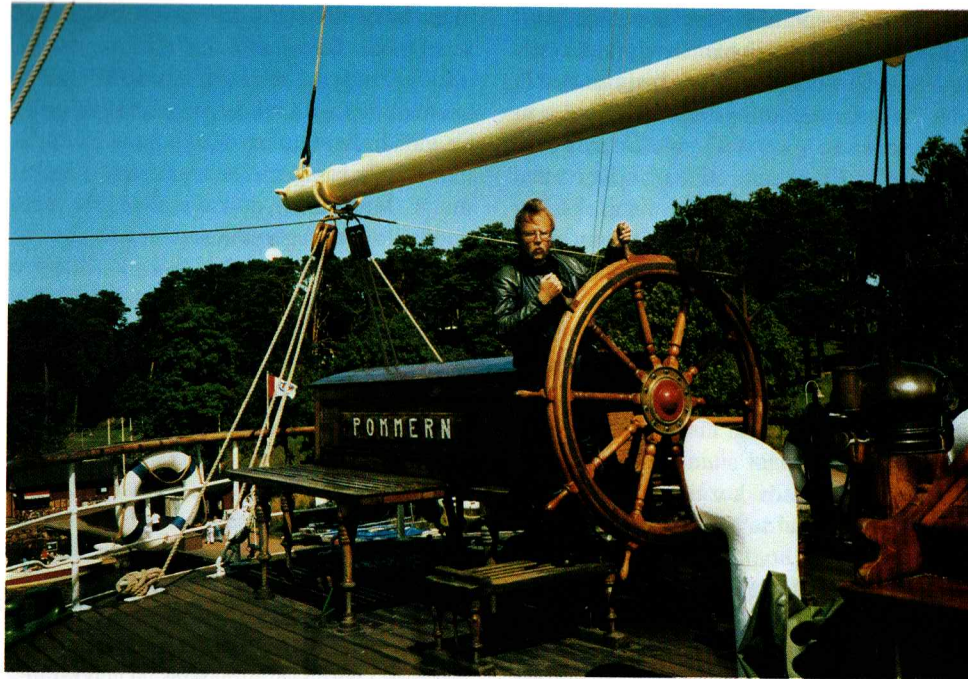
maan mikä oli hätänä. Löysinkin kiukkuisen kumppanin keittokatoksen nurkilta. Katos oli juuri suljettu, eikä sitä siivoava topakka naisihminen enää ollut päästänyt ketään sinne mitään keittämään. Ei auttanut kuin palata teltalle ja valmistaa ruoat omalla keittimellä. Mutta ihan mukava siinä oli sitten puuhailla lämpimässä kesäyössä.

Perjantaiamuna paistoi aurinko entiseen malliin. Oli oiva tilaisuus levittää kaikki kastuneet vaatteet pitkin nurmikkoa ja pyörän päälle kuivumaan. Sitten meistä rupesi siinä aamuaskareiden parissa tuntumaan, että nyt on Ahvenanmaa nähty aika monelta kantilta. Matkaa voisi jatkaa. Laivamme Rosella lähtisi Maarianhaminasta Kapelskäriin klo 16.45. Jossain ehtisi vielä käydä pyörähtämässä.

Saatuamme vaatteet kohtuullisen kuiviksi, myös nahkapuvut, purimme pitkäaikaisen leirimme, jätimme mukavan campingin ja tyhjiin syödyt vadelmapensaat taaksemme ja ajelimme läänin pääkaupunkiin Maarianhaminaan.

Hoppua ei ollut päätimme vielä tutustua Maarianhaminan satamassa olevaan nelimastoparkki Pommerniin, vuonna 1952 lahjoitettuun upeaan museolaivaan. Se on kuulemma eräs viimeisistä täysin alkuperäisessä asussaan olevista suurista purjelaivoista koko maailmassa. Oli vaikuttava kokemus astella tämän v. 1903 teräslevyistä rakennetun laivan kannella, seisoskella ruorissa ja tarkastella hyttejä. Kapteenilla muuten näytti olevan laivan ainoa kylpyamme! Ruuma oli valtava, olihan sinne mahtunutkin 49.000 sakkia vehnää, jota alus pääasiassa aikanaan kuljetti Australiasta Englantiin.

Ehdimme vielä ajaa muutaman kierroksen kaupungin ympäri, kun tuli aika lähteä satamaan. Laivalipuillamme Naantali - Maarianhamina saattoi jatkaa vielä samaan hintaa Kapelskäriin saakka. Vain matkavero, tässä tapauksessa 30,- mk / henkilö, piti

Motoristi ruorissa. "Joko se lahuri on lähellä?" (Maarianhamina)

maksaa, siirryttäisiinhan tässä nyt oikein ulkomaille.

Ruotsia alas

Iltapäivällä klo 18.00 Ruotsin aikaa rantauduimme tylsän laivamatkan jälkeen Kapellskäriin. Laiva jatkaisi vielä Tukholmaan, mutta olimme valinneet Kapellskärin siksi, että sitä kautta ei ollut tullut aikaisemmin ajettua. Kumppani arveli, että eivät ne toisaalta olisi huomanneet vaikka olisimme olleet samantien Tukholmaan asti.

Melkomoisessa ruuhkassa lähdimme jatkamaan matkaa. Ensin oli tarkoitus vältellä Tukholmaa, eli kiertää se, mutta jotenkin tie vain vei vääjäämättä siihen suuntaan. Kai sinne oli parhaimmat opasteet. Pian huomaisimmekin ajavamme Tukholman läpi - ja vieläpä ihan sujuvasti - kohti Helsingborgia, jonne oli matkaa "vain" 570 km.

Iltayhdeksän nurkilla kurvasimme suur-Tukholman jälkeen eräälle levähdyspaikalle. Se sattui olemaan sorapintainen ja melko kansoitettu. Kun kyytiläinen nousi pyörän päältä ja rupesi etsiskelemään katseellaan sopivaa kiveä sivutuen alle - tähän oli hänen luottamustehtävänsä - huudettiin läheisestä picnic -pöydästä: "Har ni tappat nyckeln?" kyytiläisen haeskeleva olemus oli saanut ruotsalaisseurueen luulemaan, että olisimme hukanneet avaimemme. Ilmeisesti he olivat sellaisen äskettäin löytäneet. Huutelin takaisin sujuvasti ruotsiksi: "Nej tack, Nej tack".

Tässä vaiheessa olisi jo viimeistään pitänyt ruveta katselemaan yöpymispaikkoja, mutta kun ilta oli niin lämmin, ajattelimme ajaa vielä vähä eteenpäin. Meni Södertälje, Nyköping, Norrköping ja Linköping. Sitten tuli tietenkin pimeä ja kello niin paljon, että leirialueille ei enää kannattanut mennä.

Yritimme kyllä eräälle, mutta se oli liian meluisa ja vastaanotto oli juuri suljettu. Viileni ja sumuakin alkoi esiintyä. Kolmen aikaan yöllä jossain Mjölbyn seutuilla aloimme olla jo melko kypsiä. Lämmintä oli enää viitisen astetta ja hyvästä katteesta huolimatta alkoi hytisyttää. Ajoimme syrjäiselle levähdysalueelle miettimään tilannetta. Keitelimme kahvia ja yritimme lämmitellä Trangian liekillä. Telttaa ei kannattanut pystyttää, tuskin se olisi ollut sallittuakaan. Päätimme jäädä kuitenkin siihen, kunnes aamu valkenisi ja aurinko nousisi. otin makuupussini, levitin sen eräälle pöydälle, vedin itseni umpihuppuun ja nukahdin. Kyytiläinen arveli pomppivansa lämpimikseen vaikka aamuun asti.

Muutaman tunnin kuluttua heräsin melko raittiiseen oloon. Taivas oli vaalennut senverran, että näkikin jo jotakin. Hyppäsin ylös ja lähdin jäykin jaloin kävelemään. Kyytiläisen löysin makaamasta penkiltä täristen ja hampaat kalisten - ilmeisesti suorastaan alkavan hypotermian vallassa. Kesti hyvän aikaa ennenkuin hän rupesi virkomaan ja muutaman kahvikupillisen jälkeen kielikin alkoi kääntyä suussa. Hän väitti, että ei ole ikinä paellut niin kovasti - ei edes talvella! Hyppäsin pyörän selkään ja ainakin hyvissä ajoin - kello ei tainnut olla vielä kuuttakaan.

Aurinko aloitti taivalluksensa korkeammalle ja korkeammalle pilvettömällä taivaalla, kun ajelimme eteenpäin hiljaisella tiellä. Kauniit maisematkaan, kuten Vättern-järven seutu, eivät jaksaneet innostaa nuutuneita mieliämme. Eräältä bensa-asemalta, paitsi että saimme automaattista bensaa, löysimme sitten muovipussillisen pikkupullia. Ehkä ne olivat jääneet joltain turistiparalta, mutta me söimme ne heti nälkäämme. Jälkeenpäin tuli mieleen, että ei ehkä pitäisi työntää suuhunsa ihan kaikkea, ties mitä niissäkin olisi voinut olla.

Rupesi tulemaan kuitenkin lämmin. Sitteen tuli suorastaan kuuma. Poikkesimmekin eräälle kauniille levähdyspaikalle, kuorimme liiat vaatteet pois ja rupesimme löhöämään auringon ihanasti lämmittäessä. Lepäilimme siinä useampia tunteja keräten voimia matkan jatkamiseen. Kuitenkin kun puimme nahkapuvut päälle lähteäksemme liikkeelle, tunsimme suorastaan sulavamme. Muutamaa kilometriä pitemmälle ei päästy, kun kyytiläinen huuteli joutua uimaanmenosta (ja niinkuin hän oli aamuyöstä paellut!). Löysimme mukavan pienen uimarannan jonne oli ryhmittynyt kovasti auringonpalvoja. Kumppani oli jo vedessä sorsien keskellä - niitähän siellä oli - kun minä vielä paikoitin pyörääni. Vesi oli minusta kylmää, mutta kumppani käski siltikin olemaan irvistelemättä, etteivät lapset säikähtäisi. Uinti kuitenkin piristi oloa huomattavasti. Kyytiläisenkin väitti olevansa kuin "toinen mies".

Mitä lähemmäksi Helsingborgia tulimme, sitä enemmän näkyi Harley-Davidsonia. Choppereita tuli sankoin joukoin vastaan. Oli jotenkin juhlallinen näky kymmenkunnan pitkäkeulan tulesa kromit välkkyen vastaan. Käsi muuten nousi poikkeuksetta tervehdykseen, mitä ei aina voi sanoa näistä kotimaan "helvetin henskeleistä". Epäilin, että jossain täytyi olla joku suurenpuoleinen kokoontuminen - ja nimenomaan näille tiettytyypisille pyöriille. Iltapäivällä saavuimme hyvässä järjestyksessä Helsingborgiin ja hyvien opasteiden ansiosta suoraan lauttarantaan. Tanskan "valloitus" voisi alkaa! Eräs lämpömittari näytti + 37,8 astetta! Silloin ei millään kehdannut tunnustaa, että oli melkein liiankin kuuma, kun sitä kerrankin riitti.

Tanskan valloitus jatkuu seuraavassa numerossa...

Terveisin Kemijärven Jaska

69 SHOP

College	100
T-paita	55
Lippis	25
Reppu	95
Matkapussi	50
Motoristi-kansio	25
Kangasmerkki	15
Iso tarra	10
Pieni tarra	3
Juliste	10
Postikortti	3
Vuosilaatta (Kontio ja Talviralli)	10
Peruslaatta (Kontio ja Talviralli)	40
Pyörämerkki (etukäteismaksu)	110
Kerhopyyhe	65
Taskumatti	65
Kerhotuoppi	40
Juhlatuoppi (etukäteismaksu)	180
Rintamerkki	50
Ajohanskat	295
Pikeepaita	100
Pikeetakki	150
Solmio	30

TULE, TUTUSTU, OSTA!

**69 SHOP Mototrip, Sunnanvik
SOITA, KYSELE, TILAA!**

Arto 90 - 298 6432 tai 296 3232

Japsistararat

Suomen Veteraanimoottoripyöräklubi Ry:n japanilaisten moottoripyörien harrastajat ovat perustaneet oman aluekerhon.

Kerhon nimi on "Japsistararat, The Vintage Japanese Motorcycle Club of Finland". Toimintaluokana on koko Suomi.

Kerho on syntynyt Veteraanimoottoripyöräklubin sisällä tyydyttämään japanilaisia veteraanimoottoripyöriä harrastavien odotuksia ja tarpeita.

Kerho toimii yhtenä Veteraanimoottoripyöräklubi Ry:n "aluekerhona" klubin sääntöjen puitteissa.

Toiminnan tavoitteena on mm.

- Edistää vanhojen japanilaisten moottoripyörien taltiointia, entisöintiä ja käyttöä
- Tehdä japanilaispyöräharrastusta tunnetuksi
- Pitää yhteyttä vastaaviin ulkomaisiin harrastekerhoihin
- Ulkomaisten varaosakanavien kartoitus
- Kartoittaa ja kerätä kaikenlaista aiheeseen liittyvää materiaalia
- Pitää yllä keskitettyä tietopankkia varaosista ja asiantuntijapalveluista
- Pyrkiä ottamaan talteen maahantuojailta ja piirimyyjiltä poistoon meneviä varaosaeriä
- Hankkia uusia harrastajajäseniä mukaan toimintaan
- Järjestää yhteisiä tapahtumia japsiharrastajille

Kerhon jäseneksi hyväksytään kaikki yli 15 vuotta vanhan japanilaisen moottoripyörän omistavat tai muuten asian hengessä toimivat harrastajat.

Liittymisen edellytyksenä on VMPK:n jäsenyys ja jäsenmaksun suorittaminen.

Kerhoon kuulumisen antaa mahdollisuuden osallistua sen järjestämään toimintaan, varaosakanavien käyttöön ja kerätyn tiedon hyödyntämiseen.

Yhteyshenkilöt:

Puheenjohtaja

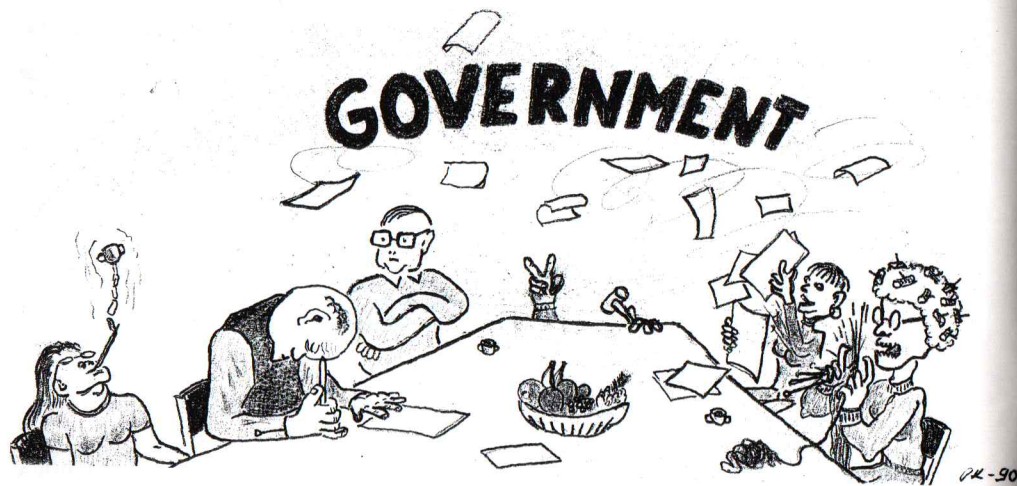
Lasse Aaltonen, Kiehuva 68, 45100 Kouvola, Puh. (951) 381 1038

Varapuheenjohtaja

Vesa Kaunisto, Keskihakkio 4 E 19, 02340 Espoo, puh. (90) 801 4656

Sihteeri

Seppo Toivanen, Seppälänkuja 3 A 10, 01800 Klaukkala, puh. (90) 879 7061

Hallituksen pöytäkirja

Moottoripyöräkerho 69 r.y.:n hallituksen järjestäytymiskokous 11.10.92 klo 13.00 Juupajoella.

Paikalla olivat Antti Korteso (pj), Jaana Korhonen, Matti Korhonen, Arto Hallikainen, Timo Kaunisaho, Toni Korppi, Sanna Antila, Vesa Vieno, Jarkko Järvinen, Minna Ilvonen, Hannu Hoskari, Bo Nyqvist, Jutta Nyqvist, Kari Hanski, Satu Koskela (sihtööri).

Suoritettiin alkurutiinit, jonka jälkeen jokainen esitteli itsensä hallituksen uuden toimikauden alkaessa.

- Kerhon toimihenkilöiksi kutsuttiin:

- * jäsenkirjuri: Jutta Nyqvist
- * kerhotavaramyyjä: Arto Hallikainen
- * varaston/arkiston hoitaja: Jaana Korhonen
- * toimitussihtööri: Riikka Lehto
- * toimittaja: ????
- * kuvittaja: Pekka Kukkonen
- * postitusporukka: Pekka Kuoppala teameineen

- Käytiin läpi yhteyshenkilöasiat ja edellisen kokouksen pöytäkirja.

- Tilin saldo on 42 857,24 mk. Rahan käytön suhteen pidetään entistä tiukempaa linjaa. Seuraava kokous pohtii säästötoimenpiteitä.

- MP 93 -näyttely on 15. - 17.1.1993, josta yritetään selvittää pienin kustannuksin. MP 69:n näyttelyteemana on nuoret. Varapuheenjohtaja on yhteyshenkilö.

- Keskusteltiin kokoontumisajoista, MP -lehdestä, EAK -kurseista ja Motoristi -lehdestä.

- Jäsenrekisterin hoito herätti keskustelua. Päätettiin tutkia muita vaihtoehtoja jäsenrekisterin ylläpitäjäksi. Seuraava kokous valitsee parhaimman tarjouksen.

- NMR -kokous on 1993 Suomessa, jonka MP 69 järjestää. Kokouspaikkaa pohditaan sekä Ruotsi/Tanska -kielitaitoinen sihteeri tarvitaan kokoukseen.

- Päätettiin matkakorvauksista (50 p/km) seuraavasti:

- * Bo Nyqvist 540 km
- * Vesa Vieno 390 km

- Puheenjohtaja päätti kokouksen klo 16.35 ja seuraavan kokouksen kutsuu koolle sihteeri. Kokous on 29.11.92.

27^s KONTIO RALLI-93

2. - 4.7.1993

Kontrolli? Odota helmikuun lehteä!
Kutsut? Huhtikuun lehden mukana!

Kontiossa v.1993 odotettavissa:

- ◆ Ei sisämajoitusta!
- ◆ Kaikille jotakin (♥♂♀☼☾...)!
- ◆ Myös lapsiperheet huomioitu!

Kutsut ulkomaille tammikuusta lähtien!
Ilmoitathan kutsuttavien osoitteet meille!

TERVETULOA!

Taina ja HeMMot

Yhteystiedot:

Taina Piispa
Suunnistajankuja 6 D 5/
01280 Vantaa

☎ 90 - 392 2677